

**7. UREDBA VIJEĆA (EZ) BR. 44/2001
od 22. prosinca 2000.
o nadležnosti i priznanju i ovrsi sudskih odluka
u građanskim i trgovačkim stvarima***

VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,
uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske zajednice, a osobito njegov članak 61. točku (c) i članak 67. stavak 1.,
uzimajući u obzir prijedlog Komisije,¹
uzimajući u obzir mišljenje Europskog parlamenta,²
uzimajući u obzir mišljenje Gospodarskog i socijalnog odbora,³
polazeći od sljedećeg:

(1) Zajednica je postavila za svoj cilj održavanje i razvoj prostora slobode, sigurnosti i pravde, na kojemu je osigurano slobodno kretanje osoba. Za postupnu uspostavu takvog područja, Zajednica usvaja, između ostalog, mjere koje se odnose na pravosudnu suradnju u građanskim stvarima, koja je potrebna za neometano funkcioniranje unutarnjega tržišta.

(2) Određene razlike između nacionalnih propisa koji uređuju nadležnost i priznanje sudskih odluka sprječavaju neometano djelovanje unutarnjega tržišta. Nužno je da države članice koje ova Uredba obvezuje usvoje propise za ujednačavanje pravila o sukobu nadležnosti u građanskim i trgovačkim stvarima te za pojednostavljivanje formalnosti radi brzog i jednostavnog priznanja i ovrhe sudskih odluka.

(3) Ovo područje pripada u pravosudnu suradnju u građanskim stvarima u smislu članka 65. Ugovora.

* Redakcijski pročišćeni tekst. Uredba je objavljena u SL L 12, 16. 1. 2001, str. 1–23.; ispravak: SL L 307, 24. 11. 2001, str. 28.; izmjene i dopune: SL L 225, 22. 8. 2002, str. 13.; SL L 334, 10. 11. 2004, str. 3–4.; SL L 381, 28. 12. 2004, str. 10–11.; SL L 304, 14. 11. 2008, str. 80–84.; SL L 93, 7. 4. 2009, str. 13–19.; SL L 119, 13. 5. 2010, str. 7–13. Stupila je na snagu 1. 3. 2002. za sve države koje su tada bile članice Europske unije osim Danske. U Cipru, Češkoj, Estoniji, Latviji, Litvi, Mađarskoj, Malti, Poljskoj, Slovačkoj i Sloveniji, Uredba je na snazi 1. 5. 2004. (SL L 236, 23. 9. 2003, str. 711–718.), a u Rumunjskoj i Bugarskoj, 1. 1. 2007. (OJ L 363, 20. 12. 2006, p. 1–80). Uredba je stupila na snagu u Danskoj na temelju posebnog sporazuma između Europske zajednice i Kraljevine Danske 1. 7. 2007. (SL L 299, 16. 11. 2005, str. 62–70., SL L 94, 4. 4. 2007, p. 70).

¹ SL C 376, 28. 12. 1999., str. 1.

² Mišljenje doneseno 21. rujna 2000. (još nije objavljeno u Službenom listu).

³ SL C 117, 26. 4. 2000., str. 6.

**7. COUNCIL REGULATION (EC) NO 44/2001
of 22 December 2000
on jurisdiction and the recognition and enforcement
of judgments in civil and commercial matters**

THE COUNCIL OF THE EUROPEAN UNION,
Having regard to the Treaty establishing the European Community, and in particular Article 61(c) and Article 67(1) thereof,
Having regard to the proposal from the Commission,¹
Having regard to the opinion of the European Parliament,²
Having regard to the opinion of the Economic and Social Committee,³
Whereas:

(1) The Community has set itself the objective of maintaining and developing an area of freedom, security and justice, in which the free movement of persons is ensured. In order to establish progressively such an area, the Community should adopt, amongst other things, the measures relating to judicial cooperation in civil matters which are necessary for the sound operation of the internal market.

(2) Certain differences between national rules governing jurisdiction and recognition of judgments hamper the sound operation of the internal market. Provisions to unify the rules of conflict of jurisdiction in civil and commercial matters and to simplify the formalities with a view to rapid and simple recognition and enforcement of judgments from Member States bound by this Regulation are essential.

(3) This area is within the field of judicial cooperation in civil matters within the meaning of Article 65 of the Treaty.

¹ OJ C 376, 28. 12. 1999, p. 1.

² Opinion delivered on 21 September 2000 (not yet published in the Official Journal).

³ OJ C 117, 26. 4. 2000, p. 6.

(4) U skladu s načelima supsidijarnosti i proporcionalnosti, navedenima u članku 5. Ugovora, ciljeve ove Uredbe države članice ne mogu postići pojedinačnim djelovanjem; one se mogu bolje postići djelovanjem Zajednice. Ova je Uredba ograničena na minimum potreban za njihovo postizanje i ne prelazi ono što je potrebno za tu svrhu.

(5) Države članice su 27. rujna 1968., djelujući u skladu s odredbama članka 293. četvrte alineje Ugovora, sklopile Konvenciju iz Bruxellesa o nadležnosti i ovrši sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, koja je izmijenjena i dopunjena konvencijama o pristupanju novih država članica toj Konvenciji (u daljnjem tekstu "Bruxelleska konvencija").⁴ Države članice i EFTA sklopile su 16. rujna 1988. Konvenciju iz Lugana o nadležnosti i ovrši sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, a riječ je o usporrednoj konvenciji uz Konvenciju iz Bruxellesa iz 1968. Obavljen je rad na reviziji tih konvencija, a Vijeće je odobrilo sadržaj revidiranih tekstova. Trebalo bi osigurati kontinuitet rezultata postignutih tom revizijom.

(6) Kako bi se postigao cilj slobodnog kretanja sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potrebno je i prikladno da pravila kojima je uređena nadležnost i priznanje sudskih odluka te njihova ovrha budu uređena pravno obvezujućim i izravno primjenjivim pravnim aktom Zajednice.

(7) Područje primjene ove Uredbe mora obuhvatiti sve najvažnije građanske i trgovačke predmete, osim nekih točno utvrđenih predmeta.

(8) Mora postojati veza između postupaka na koje se primjenjuje ova Uredba i područja država članica koje ova Uredba obvezuje. Shodno tome, zajednički propisi o nadležnosti sudova trebali bi se, u načelu, primjenjivati u slučajevima kad tuženik ima prebivalište u nekoj od tih država članica.

(9) U pogledu tuženika bez prebivališta u državi članici, u pravilu se primjenjuju nacionalni propisi o nadležnosti koji važe na području države članice pred čijim se sudom vodi postupak, a u pogledu tuženika s prebivalištem u državi članici koja nije vezana ovom Uredbom i dalje se primjenjuje Bruxelleska konvencija.

(10) Radi slobodnog kretanja sudskih odluka, sudske odluke donesene u državi članici koja je vezana ovom Uredbom moraju se priznati i ovršiti u drugoj državi članici vezanoj ovom Uredbom, čak i ako dužnik ima prebivalište u trećoj državi.

(11) Propisi o nadležnosti moraju biti visoko predvidljivi i utemeljeni na načelu da se nadležnost uglavnom utvrđuje prema prebivalištu tuženika, pri čemu takva nadležnost mora uvijek postojati, osim u nekim točno određenim slučajevima, u kojima je zbog predmeta spora ili stranačke slobode ugovaranja opravdana neka druga poveznica. Prebivalište pravne osobe mora biti autonomno utvrđeno kako bi zajednička pravila bila transparentnija i kako bi se izbjegli sukobi nadležnosti.

⁴ SL L 299, 31. 12. 1972., str. 32.

SL L 304, 30. 10. 1978., str. 1.

SL L 388, 31. 12. 1982., str. 1.

SL L 285, 3. 10. 1989., str. 1.

SL C 15, 15. 1. 1997., str. 1.

Za pročišćeni tekst vidi SL C 27, 26. 1. 1998., str. 1.

(4) In accordance with the principles of subsidiarity and proportionality as set out in Article 5 of the Treaty, the objectives of this Regulation cannot be sufficiently achieved by the Member States and can therefore be better achieved by the Community. This Regulation confines itself to the minimum required in order to achieve those objectives and does not go beyond what is necessary for that purpose.

(5) On 27 September 1968 the Member States, acting under Article 293, fourth indent, of the Treaty, concluded the Brussels Convention on Jurisdiction and the Enforcement of Judgments in Civil and Commercial Matters, as amended by Conventions on the Accession of the New Member States to that Convention (hereinafter referred to as the "Brussels Convention").⁴ On 16 September 1988 Member States and EFTA States concluded the Lugano Convention on Jurisdiction and the Enforcement of Judgments in Civil and Commercial Matters, which is a parallel Convention to the 1968 Brussels Convention. Work has been undertaken for the revision of those Conventions, and the Council has approved the content of the revised texts. Continuity in the results achieved in that revision should be ensured.

(6) In order to attain the objective of free movement of judgments in civil and commercial matters, it is necessary and appropriate that the rules governing jurisdiction and the recognition and enforcement of judgments be governed by a Community legal instrument which is binding and directly applicable.

(7) The scope of this Regulation must cover all the main civil and commercial matters apart from certain well-defined matters.

(8) There must be a link between proceedings to which this Regulation applies and the territory of the Member States bound by this Regulation. Accordingly common rules on jurisdiction should, in principle, apply when the defendant is domiciled in one of those Member States.

(9) A defendant not domiciled in a Member State is in general subject to national rules of jurisdiction applicable in the territory of the Member State of the court seised, and a defendant domiciled in a Member State not bound by this Regulation must remain subject to the Brussels Convention.

(10) For the purposes of the free movement of judgments, judgments given in a Member State bound by this Regulation should be recognised and enforced in another Member State bound by this Regulation, even if the judgment debtor is domiciled in a third State.

(11) The rules of jurisdiction must be highly predictable and founded on the principle that jurisdiction is generally based on the defendant's domicile and jurisdiction must always be available on this ground save in a few well-defined situations in which the subject-matter of the litigation or the autonomy of the parties warrants a different linking factor. The domicile of a legal person must be defined autonomously so as to make the common rules more transparent and avoid conflicts of jurisdiction.

⁴ OJ L 299, 31. 12. 1972, p. 32.

OJ L 304, 30. 10. 1978, p. 1.

OJ L 388, 31. 12. 1982, p. 1.

OJ L 285, 3. 10. 1989, p. 1.

OJ C 15, 15. 1. 1997, p. 1.

For a consolidated text, see OJ C 27, 26. 1. 1998, p. 1.

(12) Osim prebivališta tuženika, moraju postojati alternativne osnove za nadležnost, utemeljene na bliskoj vezi između suda i spora ili radi olakšavanja pravilnog sudjenja.

(13) Kad je riječ o osiguranju, potrošačkim ugovorima i radnopravnim stvarima, slabija strana u sporu mora biti zaštićena propisima o nadležnosti tako da oni više pogoduju ostvarenju njezinih interesa nego što to omogućuju opći propisi.

(14) Uz poštovanje isključivih nadležnosti utvrđenih ovom Uredbom mora se poštovati stranačka sloboda ugovaranja, osim kod ugovora koji se odnose na ugovore o osiguranju, potrošačke ugovore ili ugovore o radu, gdje je dopuštena samo ograničena sloboda ugovaranja sudske nadležnosti.

(15) U interesu skladnog ostvarivanja pravosudne zaštite potrebno je smanjiti mogućnost vođenja usporednih postupaka i osigurati da u dvjema državama članicama ne budu donesene dvije nespojive presude. Mora postojati jasan i učinkovit mehanizam za rješavanje slučajeva litispendencije i povezanih parnica te za sprječavanje problema koji proizlaze iz razlika među državama članicama s obzirom na utvrđivanje trenutka od kojega se smatra da je postupak u tijeku. U smislu ove Uredbe, taj se trenutak mora utvrditi autonomno.

(16) Uzajamno povjerenje u pravosuđe unutar Zajednice opravdava da sudske odluke donesene u nekoj državi članici automatski budu priznate bez posebnog postupka, osim u slučajevima njihova osporavanja.

(17) Na temelju istog načela uzajamnog povjerenja, postupak kojim se postiže ovršnost sudske odluke iz jedne države članice u drugoj državi članici mora biti učinkovit i brz. S tim ciljem, izjava da je sudska odluka ovršna zapravo mora biti izdana automatski, nakon formalnih provjera podnesene dokumentacije, pri čemu ne smije postojati bilo kakva mogućnost da se sud po službenoj dužnosti pozove na bilo koji od razloga za odbijanje ovrhe prema ovoj Uredbi.

(18) Unatoč tome, poštovanje prava obrane znači da tuženik mora imati mogućnost podnošenja žalbe na odluku o ovrsi, ako smatra da postoji jedan od razloga za odbijanje ovrhe sudske odluke. Mogućnost izjavljivanja pravnog lijeka mora postojati i za tužitelja ako je odbijen njegov prijedlog za donošenje odluke o ovrsi sudske odluke.

(19) Kako bi se osigurao kontinuitet između Bruxelleske konvencije i ove Uredbe potrebno je donijeti prijelazne odredbe. Kontinuitet je potreban i u pogledu tumačenja Bruxelleske konvencije od strane Suda Europskih zajednica. Protokol iz 1971.⁵ nastavlja se primjenjivati u predmetima koji nisu riješeni u vrijeme stupanja na snagu ove Uredbe.

(20) Ujedinjeno Kraljevstvo i Irska su, prema članku 3. Protokola o stajalištu Ujedinjenog Kraljevstva i Irske, u prilogu uz Ugovor o osnivanju Europske zajednice, izjavile da žele sudjelovati u donošenju i primjeni ove Uredbe.

⁵ SL L 204, 2. 8. 1975., str. 28.

SL 304, 30. 10. 1978., str. 1.

SL L 388, 31. 12. 1982., str. 1.

SL L 285, 3. 10. 1989., str. 1.

SL C 15, 15. 1. 1997., str. 1.

Za pročišćeni tekst vidi: SL C 27, 26. 1. 1998., str. 28.

(12) In addition to the defendant's domicile, there should be alternative grounds of jurisdiction based on a close link between the court and the action or in order to facilitate the sound administration of justice.

(13) In relation to insurance, consumer contracts and employment, the weaker party should be protected by rules of jurisdiction more favourable to his interests than the general rules provide for.

(14) The autonomy of the parties to a contract, other than an insurance, consumer or employment contract, where only limited autonomy to determine the courts having jurisdiction is allowed, must be respected subject to the exclusive grounds of jurisdiction laid down in this Regulation.

(15) In the interests of the harmonious administration of justice it is necessary to minimise the possibility of concurrent proceedings and to ensure that irreconcilable judgments will not be given in two Member States. There must be a clear and effective mechanism for resolving cases of *lis pendens* and related actions and for obviating problems flowing from national differences as to the determination of the time when a case is regarded as pending. For the purposes of this Regulation that time should be defined autonomously.

(16) Mutual trust in the administration of justice in the Community justifies judgments given in a Member State being recognised automatically without the need for any procedure except in cases of dispute.

(17) By virtue of the same principle of mutual trust, the procedure for making enforceable in one Member State a judgment given in another must be efficient and rapid. To that end, the declaration that a judgment is enforceable should be issued virtually automatically after purely formal checks of the documents supplied, without there being any possibility for the court to raise of its own motion any of the grounds for non-enforcement provided for by this Regulation.

(18) However, respect for the rights of the defence means that the defendant should be able to appeal in an adversarial procedure, against the declaration of enforceability, if he considers one of the grounds for non-enforcement to be present. Redress procedures should also be available to the claimant where his application for a declaration of enforceability has been rejected.

(19) Continuity between the Brussels Convention and this Regulation should be ensured, and transitional provisions should be laid down to that end. The same need for continuity applies as regards the interpretation of the Brussels Convention by the Court of Justice of the European Communities and the 1971 Protocol⁵ should remain applicable also to cases already pending when this Regulation enters into force.

(20) The United Kingdom and Ireland, in accordance with Article 3 of the Protocol on the position of the United Kingdom and Ireland annexed to the Treaty on European Union and to the Treaty establishing the European Community, have given notice of their wish to take part in the adoption and application of this Regulation.

⁵ OJ L 204, 2. 8. 1975, p. 28.

OJ 304, 30. 10. 1978, p. 1.

OJ L 388, 31. 12. 1982, p. 1.

OJ L 285, 3. 10. 1989, p. 1.

OJ C 15, 15. 1. 1997, p. 1.

For a consolidated text, see OJ C 27, 26. 1. 1998, p. 28

(21) Prema odredbama članaka 1. i 2. Protokola o stajalištu Danske, u prilogu uz Ugovor o Europskoj uniji i Ugovor o osnivanju Europske zajednice, Danska ne sudjeluje u donošenju ove Uredbe pa stoga nije njome vezana niti ju je obvezna primjenjivati.

(22) S obzirom na to da Bruxelleska konvencija ostaje na snazi u odnosima između Danske i država članica vezanih ovom Uredbom, ta konvencija kao i Protokol iz 1971. i dalje se primjenjuju u odnosima između Danske i država članica vezanih ovom Uredbom.

(23) Bruxelleska konvencija i dalje se primjenjuje na područjima država članica koje pripadaju teritorijalnom području primjene te konvencije, a koja su isključena iz ove Uredbe prema članku 299. Ugovora.

(24) Jednako tako, zbog dosljednosti, valja predvidjeti da ova Uredba ne utječe na pravila o nadležnosti i priznanju sudskih odluka sadržanima u posebnim pravnim aktima Zajednice.

(25) Zbog poštovanja međunarodnih obveza koje su preuzele države članice, ova Uredba ne smije utjecati na konvencije koje se odnose na posebna pravna područja, čije su države članice stranke.

(26) Nužna fleksibilnost mora biti osigurana osnovnim pravilima ove Uredbe kako bi se uzela u obzir posebna postupovna pravila nekih država članica. Određene odredbe Protokola, u prilogu uz Bruxellesku konvenciju, moraju na odgovarajući način biti uključene u ovu Uredbu.

(27) Radi omogućavanja neometanog prijelaza na nekim područjima koja su bila podložna posebnim odredbama Protokola u prilogu uz Bruxellesku konvenciju, ova Uredba propisuje, u prijelaznome razdoblju, odredbe koje uzimaju u obzir posebnu situaciju u nekim državama članicama.

(28) Najkasnije pet godina od stupanja na snagu ove Uredbe, Komisija će podnijeti izvješće o njezinoj primjeni i po potrebi podnijeti prijedloge za njezinu prilagodbu.

(29) Komisija će, na temelju izmjena koje dostavi država članica o kojoj je riječ, morati prilagoditi Priloge od I do IV o unutarnjim propisima o nadležnosti, sudovima i drugim nadležnim tijelima te o raspoloživim pravnim lijekovima; izmjene Priloga V i VI trebale bi se usvojiti u skladu s Odlukom Vijeća 1999/468/EZ od 28. lipnja 1999. kojom se propisuju postupci za služenje izvršnim ovlastima povjerenima Komisiji,⁶

DONIJELO JE OVU UREDBU:

POGLAVLJE I. POLJE PRIMJENE

Članak 1.

1. Ova se Uredba primjenjuje na građanske i trgovačke stvari bez obzira na vrstu suda. Uredba osobito ne obuhvaća porezne, carinske ili upravne stvari.

⁶ SL L 184, 17. 7. 1999., str. 23.

(21) Denmark, in accordance with Articles 1 and 2 of the Protocol on the position of Denmark annexed to the Treaty on European Union and to the Treaty establishing the European Community, is not participating in the adoption of this Regulation, and is therefore not bound by it nor subject to its application.

(22) Since the Brussels Convention remains in force in relations between Denmark and the Member States that are bound by this Regulation, both the Convention and the 1971 Protocol continue to apply between Denmark and the Member States bound by this Regulation.

(23) The Brussels Convention also continues to apply to the territories of the Member States which fall within the territorial scope of that Convention and which are excluded from this Regulation pursuant to Article 299 of the Treaty.

(24) Likewise for the sake of consistency, this Regulation should not affect rules governing jurisdiction and the recognition of judgments contained in specific Community instruments.

(25) Respect for international commitments entered into by the Member States means that this Regulation should not affect conventions relating to specific matters to which the Member States are parties.

(26) The necessary flexibility should be provided for in the basic rules of this Regulation in order to take account of the specific procedural rules of certain Member States. Certain provisions of the Protocol annexed to the Brussels Convention should accordingly be incorporated in this Regulation.

(27) In order to allow a harmonious transition in certain areas which were the subject of special provisions in the Protocol annexed to the Brussels Convention, this Regulation lays down, for a transitional period, provisions taking into consideration the specific situation in certain Member States.

(28) No later than five years after entry into force of this Regulation the Commission will present a report on its application and, if need be, submit proposals for adaptations.

(29) The Commission will have to adjust Annexes I to IV on the rules of national jurisdiction, the courts or competent authorities and redress procedures available on the basis of the amendments forwarded by the Member State concerned; amendments made to Annexes V and VI should be adopted in accordance with Council Decision 1999/468/EC of 28 June 1999 laying down the procedures for the exercise of implementing powers conferred on the Commission,⁶

HAS ADOPTED THIS REGULATION:

CHAPTER I SCOPE

Article 1

1. This Regulation shall apply in civil and commercial matters whatever the nature of the court or tribunal. It shall not extend, in particular, to revenue, customs or administrative matters.

⁶ OJ L 184, 17. 7. 1999, p. 23.

2. Ova se Uredba ne primjenjuje na:

- (a) status ili pravnu sposobnost fizičkih osoba, bračnoimovinske odnose, nasljedno pravo uključujući oporučno pravo;
- (b) stečaj, prisilne nagodbe i slične postupke;
- (c) socijalno osiguranje;
- (d) arbitražu.

3. U ovoj Uredbi izraz “država članica” označava svaku državu članicu osim Danske.

POGLAVLJE II. NADLEŽNOST

ODJELJAK 1.

Opće odredbe

Članak 2.

1. Podložno odredbama ove Uredbe, osobe s prebivalištem u nekoj državi članici mogu biti tužene, bez obzira na njihovo državljanstvo, pred sudovima te države članice.

2. Na osobe koje nisu državljani države članice u kojoj imaju prebivalište primjenjuju se pravila o nadležnosti mjerodavna za državljane te države.

Članak 3.

1. Osobe s prebivalištem u nekoj državi članici mogu biti tužene pred sudovima neke druge države članice samo prema odredbama odjeljaka 2.–7. ovog poglavlja.

2. Protiv tih osoba osobito se ne primjenjuju unutarnji propisi o nadležnosti iz Priloga I.

Članak 4.

1. Ako tuženik nema prebivalište u nekoj državi članici, nadležnost sudova svake države članice određuje se, uz poštovanje članka 22. i 23., prema pravu te države članice.

2. Protiv takvog tuženika, svaka osoba s prebivalištem u državi članici može se, bez obzira na njezino državljanstvo, pozivati na pravila o nadležnosti koja su na snazi u toj državi, a osobito na ona iz Priloga I., jednako kao i državljani te države.

ODJELJAK 2.

Posebna nadležnost

Članak 5.

Osoba s prebivalištem u nekoj državi članici može biti tužena u drugoj državi članici:

1. (a) u sporovima iz ugovora, pred sudom mjesta u kojemu je obveza o kojoj je riječ ispunjena ili u kojemu je trebala biti ispunjena;

2. The Regulation shall not apply to:

- (a) the status or legal capacity of natural persons, rights in property arising out of a matrimonial relationship, wills and succession;
- (b) bankruptcy, proceedings relating to the winding-up of insolvent companies or other legal persons, judicial arrangements, compositions and analogous proceedings;
- (c) social security;
- (d) arbitration.

3. In this Regulation, the term “Member State” shall mean Member States with the exception of Denmark.

CHAPTER II JURISDICTION

SECTION 1

General provisions

Article 2

1. Subject to this Regulation, persons domiciled in a Member State shall, whatever their nationality, be sued in the courts of that Member State.

2. Persons who are not nationals of the Member State in which they are domiciled shall be governed by the rules of jurisdiction applicable to nationals of that State.

Article 3

1. Persons domiciled in a Member State may be sued in the courts of another Member State only by virtue of the rules set out in Sections 2 to 7 of this Chapter.

2. In particular the rules of national jurisdiction set out in Annex I shall not be applicable as against them.

Article 4

1. If the defendant is not domiciled in a Member State, the jurisdiction of the courts of each Member State shall, subject to Articles 22 and 23, be determined by the law of that Member State.

2. As against such a defendant, any person domiciled in a Member State may, whatever his nationality, avail himself in that State of the rules of jurisdiction there in force, and in particular those specified in Annex I, in the same way as the nationals of that State.

SECTION 2

Special jurisdiction

Article 5

A person domiciled in a Member State may, in another Member State, be sued:

1. (a) in matters relating to a contract, in the courts for the place of performance of the obligation in question;

(b) u smislu ove odredbe, osim ako nije drugačije ugovoreno, mjesto ispunjenja obveze o kojoj je riječ je:

- ako se radi o kupoprodaji robe, mjesto u državi članici u kojemu je, prema ugovoru, roba isporučena ili je trebala biti isporučena,
- ako se radi o pružanju usluga, mjesto u državi članici u kojemu su, prema ugovoru, usluge pružene ili su trebale biti pružene,

(c) ako se ne primjenjuje podstavak (b), primjenjuje se podstavak (a);

2. u predmetima koji se odnose na uzdržavanje, pred sudom mjesta u kojemu ovlaštenik uzdržavanja ima prebivalište ili uobičajeno boravište ili, ako je predmet povezan s postupkom koji se odnosi na status neke osobe, pred sudom koji je, po vlastitom pravu, nadležan za taj postupak, osim ako se nadležnost temelji isključivo na državljanstvu neke od stranaka;

3. u sporovima o izvanugovornoj odgovornosti za štetu ili odgovornosti koja je izjednačena s tom odgovornosti, pred sudom mjesta gdje se štetni događaj dogodio, ili gdje bi se mogao dogoditi;

4. za zahtjeve za popravljivanje štete ili povrat u prijašnje stanje, koji se temelje na kaznenom djelu, tužba se može podnijeti pred kaznenim sudom pred kojim se vodi kazneni postupak, ukoliko taj sud prema svome pravu može odlučivati o građanskopravnim zahtjevima;

5. ako je riječ o sporu koji proizlazi iz poslovanja podružnice, zastupstva ili druge poslovne jedinice, pred sudom mjesta u kojemu se nalazi podružnica, zastupstvo ili druga poslovna jedinica;

6. kao osnivač, upravitelj ili korisnik trusta osnovanog na temelju zakona ili pravnim poslom koji je sklopljen ili potvrđen u pisanom obliku, pred sudovima države članice u kojoj se nalazi sjedište trusta;

7. ako je riječ o sporu koji se odnosi na plaćanje nagrade za spašavanje tereta ili vozarine, pred sudom na čijem su području predmetni teret ili vozarina:

(a) zadržani radi osiguranja isplate, ili

(b) mogli biti zadržani, da nije dan polog ili neka druga vrsta osiguranja;

s time što se ova odredba primjenjuje samo ako se tvrdi da tuženik ima prava na tovar odnosno vozarinu ili da ih je imao u trenutku spašavanja.

Članak 6.

Osoba s prebivalištem u državi članici može također biti tužena:

1. ako je tuženo više osoba, pred sudom mjesta u kojemu bilo koja od njih ima prebivalište, ako su tužbe toliko usko povezane da je, radi izbjegavanja donošenja proturječnih odluka u odvojenim postupcima, svrhovito zajedno ih raspraviti i o njima odlučiti;

2. ako se radi o tužbi iz garancije ili intervencijskoj tužbi, pred sudom kod kojega se vodi glavni postupak, osim ako je tužba podnesena samo zato da se ta osoba izuzme iz nadležnosti suda koji bi za nju bio nadležan;

3. ako je riječ o protutužbi koja proizlazi iz istog ugovora ili činjeničnog stanja kao i prvotna tužba, pred sudom kod kojega je u tijeku postupak u povodu prvotne tužbe;

(b) for the purpose of this provision and unless otherwise agreed, the place of performance of the obligation in question shall be:

– in the case of the sale of goods, the place in a Member State where, under the contract, the goods were delivered or should have been delivered,

– in the case of the provision of services, the place in a Member State where, under the contract, the services were provided or should have been provided,

(c) if subparagraph (b) does not apply then subparagraph (a) applies;

2. in matters relating to maintenance, in the courts for the place where the maintenance creditor is domiciled or habitually resident or, if the matter is ancillary to proceedings concerning the status of a person, in the court which, according to its own law, has jurisdiction to entertain those proceedings, unless that jurisdiction is based solely on the nationality of one of the parties;

3. in matters relating to tort, delict or quasi-delict, in the courts for the place where the harmful event occurred or may occur;

4. as regards a civil claim for damages or restitution which is based on an act giving rise to criminal proceedings, in the court seised of those proceedings, to the extent that that court has jurisdiction under its own law to entertain civil proceedings;

5. as regards a dispute arising out of the operations of a branch, agency or other establishment, in the courts for the place in which the branch, agency or other establishment is situated;

6. as settlor, trustee or beneficiary of a trust created by the operation of a statute, or by a written instrument, or created orally and evidenced in writing, in the courts of the Member State in which the trust is domiciled;

7. as regards a dispute concerning the payment of remuneration claimed in respect of the salvage of a cargo or freight, in the court under the authority of which the cargo or freight in question:

(a) has been arrested to secure such payment, or

(b) could have been so arrested, but bail or other security has been given;

provided that this provision shall apply only if it is claimed that the defendant has an interest in the cargo or freight or had such an interest at the time of salvage.

Article 6

A person domiciled in a Member State may also be sued:

1. where he is one of a number of defendants, in the courts for the place where any one of them is domiciled, provided the claims are so closely connected that it is expedient to hear and determine them together to avoid the risk of irreconcilable judgments resulting from separate proceedings;

2. as a third party in an action on a warranty or guarantee or in any other third party proceedings, in the court seised of the original proceedings, unless these were instituted solely with the object of removing him from the jurisdiction of the court which would be competent in his case;

3. on a counter-claim arising from the same contract or facts on which the original claim was based, in the court in which the original claim is pending;

4. u sporovima iz ugovora, ako se tužba može povezati s drugom tužbom protiv istog tuženika u stvari koja se odnosi na stvarna prava na nekretninama, pred sudom države članice u kojoj se nalazi nekretnina.

Članak 7.

Ako je prema ovoj Uredbi sud države članice nadležan za tužbe iz odgovornosti zbog uporabe ili korištenja broda, taj sud ili neki sud određen umjesto njega unutarnjim pravom te države članice, nadležan je za tužbe na ograničenje takve odgovornosti.

ODJELJAK 3.

Nadležnost u predmetima koji se odnose na osiguranje

Članak 8.

U predmetima koji se odnose na osiguranje, nadležnost se utvrđuje ovim odjeljkom, ne dovodeći u pitanje članak 4. i članak 5. točke 5.

Članak 9.

1. Osiguravatelj s prebivalištem u nekoj državi članici može biti tužen:

- pred sudovima države članice u kojoj ima prebivalište, ili
- u drugoj državi članici, u slučaju tužbe koju podnosi ugovaratelj osiguranja, osiguranik ili korisnik, pred sudom mjesta u kojemu tužitelj ima prebivalište,
- ako je suosiguravatelj, pred sudovima države članice u kojoj je tužen glavni osiguravatelj.

2. Osiguravatelj koji nema prebivalište ni u jednoj državi članici, ali u nekoj državi članici ima podružnicu, zastupstvo ili drugu poslovnu jedinicu, smatrat će se osiguravateljem s prebivalištem u toj državi članici, u sporovima koji proizlaze iz poslovanja podružnice, zastupstva ili druge poslovne jedinice.

Članak 10.

Kad je riječ o osiguranju od odgovornosti ili osiguranju nekretnina, osiguravatelj također može biti tužen pred sudom mjesta štetnog događaja. To vrijedi i onda kada su istom policom osigurane pokretne i nekretnine koje trpe štetu od istog događaja.

Članak 11.

1. Kad je riječ o osiguranju od odgovornosti, osiguravatelj može, ako to dopušta pravo suda, sudjelovati u postupku koji je oštećenik pokrenuo protiv osiguranika.

2. Članci 8., 9. i 10. primjenjuju se na tužbe koje oštećenik podnosi izravno protiv osiguravatelja, ako su takve izravne tužbe dopuštene.

3. Ako pravo koje je mjerodavno za te izravne tužbe predviđa da nositelj prava na osiguranje ili osiguranik mogu biti suparničari, za njih je nadležan isti sud.

4. in matters relating to a contract, if the action may be combined with an action against the same defendant in matters relating to rights in rem in immovable property, in the court of the Member State in which the property is situated.

Article 7

Where by virtue of this Regulation a court of a Member State has jurisdiction in actions relating to liability from the use or operation of a ship, that court, or any other court substituted for this purpose by the internal law of that Member State, shall also have jurisdiction over claims for limitation of such liability.

SECTION 3

Jurisdiction in matters relating to insurance

Article 8

In matters relating to insurance, jurisdiction shall be determined by this Section, without prejudice to Article 4 and point 5 of Article 5.

Article 9

1. An insurer domiciled in a Member State may be sued:

- in the courts of the Member State where he is domiciled, or
- in another Member State, in the case of actions brought by the policyholder, the insured or a beneficiary, in the courts for the place where the plaintiff is domiciled,
- if he is a co-insurer, in the courts of a Member State in which proceedings are brought against the leading insurer.

2. An insurer who is not domiciled in a Member State but has a branch, agency or other establishment in one of the Member States shall, in disputes arising out of the operations of the branch, agency or establishment, be deemed to be domiciled in that Member State.

Article 10

In respect of liability insurance or insurance of immovable property, the insurer may in addition be sued in the courts for the place where the harmful event occurred. The same applies if movable and immovable property are covered by the same insurance policy and both are adversely affected by the same contingency.

Article 11

1. In respect of liability insurance, the insurer may also, if the law of the court permits it, be joined in proceedings which the injured party has brought against the insured.

2. Articles 8, 9 and 10 shall apply to actions brought by the injured party directly against the insurer, where such direct actions are permitted.

3. If the law governing such direct actions provides that the policyholder or the insured may be joined as a party to the action, the same court shall have jurisdiction over them.

Članak 12.

1. Ne dovodeći u pitanje članak 11. stavak 3., osiguravatelj može pokrenuti postupak samo pred sudovima države članice u kojoj tuženik ima prebivalište, bez obzira na to je li on ugovaratelj osiguranja, osiguranik ili korisnik.

2. Odredbe ovog odjeljka ne utječu na pravo podnošenja protutužbe pred sudom kojemu je, prema odredbama ovog odjeljka, podnesena prvotna tužba.

Članak 13.

Od odredaba ovog odjeljka može se odstupiti samo sporazumom:

1. koji je sklopljen nakon što je spor nastao, ili
2. koji daje ugovaratelju osiguranja, osiguraniku ili korisniku pravo da podnese tužbu pred sudovima koji nisu navedeni u ovom odjeljku, ili
3. koji su sklopili ugovaratelj osiguranja i osiguravatelj koji u vrijeme sklapanja ugovora imaju prebivalište ili uobičajeno boravište u istoj državi članici, a sporazumom se zasniva nadležnost sudova te države čak i ako je štetni događaj nastupio u inozemstvu, osim ako takav sporazum nije dopušten prema pravu te države, ili
4. koji je sklopljen s ugovarateljem osiguranja koji nema prebivalište u nekoj državi članici, osim ako je osiguranje obvezno ili se odnosi na nekretnine u nekoj državi članici, ili
5. koji se odnosi na ugovor o osiguranju u onoj mjeri u kojoj on pokriva jedan ili više rizika opisanih u članku 14.

Članak 14.

Rizici iz članka 13. stavka 5. su:

1. svaka šteta na:
 - (a) pomorskim brodovima, priobalnim postrojenjima ili onima na otvorenome moru, ili zrakoplovu, do kojih je došlo zbog opasnosti nastalih u vezi s njihovom komercijalnom uporabom;
 - (b) robi u tranzitu osim putničke prtljage, ako tranzit podrazumijeva ili obuhvaća prijevoz tim brodovima ili zrakoplovima;
2. svaka odgovornost, osim one za tjelesne ozljede putnika ili za gubitak ili oštećenje njihove prtljage, koja je:
 - (a) nastala zbog korištenja ili upravljanja brodovima, postrojenjima ili zrakoplovima iz stavka 1. točke (a), osim ako, u pogledu potonjih, pravo države članice u kojoj je zrakoplov registriran, ne zabranjuje sporazume o nadležnosti u pogledu osiguranja od takvih rizika;
 - (b) za štetu koju prouzroči roba u tranzitu, kako je to opisano u stavku 1. točki (b);
3. svaki financijski gubitak povezan s korištenjem ili upravljanjem brodova, postrojenja ili zrakoplova iz točke 1.(a), a posebno gubitak tereta ili čartera;
4. svaki rizik ili interes povezan s bilo kojim rizikom iz točaka 1.–3.;

Article 12

1. Without prejudice to Article 11(3), an insurer may bring proceedings only in the courts of the Member State in which the defendant is domiciled, irrespective of whether he is the policyholder, the insured or a beneficiary.

2. The provisions of this Section shall not affect the right to bring a counter-claim in the court in which, in accordance with this Section, the original claim is pending.

Article 13

The provisions of this Section may be departed from only by an agreement:

1. which is entered into after the dispute has arisen, or
2. which allows the policyholder, the insured or a beneficiary to bring proceedings in courts other than those indicated in this Section, or
3. which is concluded between a policyholder and an insurer, both of whom are at the time of conclusion of the contract domiciled or habitually resident in the same Member State, and which has the effect of conferring jurisdiction on the courts of that State even if the harmful event were to occur abroad, provided that such an agreement is not contrary to the law of that State, or
4. which is concluded with a policyholder who is not domiciled in a Member State, except in so far as the insurance is compulsory or relates to immovable property in a Member State, or
5. which relates to a contract of insurance in so far as it covers one or more of the risks set out in Article 14.

Article 14

The following are the risks referred to in Article 13(5):

1. any loss of or damage to:
 - (a) seagoing ships, installations situated offshore or on the high seas, or aircraft, arising from perils which relate to their use for commercial purposes;
 - (b) goods in transit other than passengers' baggage where the transit consists of or includes carriage by such ships or aircraft;
2. any liability, other than for bodily injury to passengers or loss of or damage to their baggage:
 - (a) arising out of the use or operation of ships, installations or aircraft as referred to in point 1(a) in so far as, in respect of the latter, the law of the Member State in which such aircraft are registered does not prohibit agreements on jurisdiction regarding insurance of such risks;
 - (b) for loss or damage caused by goods in transit as described in point 1(b);
3. any financial loss connected with the use or operation of ships, installations or aircraft as referred to in point 1(a), in particular loss of freight or charter-hire;
4. any risk or interest connected with any of those referred to in points 1 to 3;

5. neovisno o odredbama točaka 1.–4., svi “veliki rizici”, utvrđeni u Direktivi Vijeća 73/239/EEZ,⁷ izmijenjenom i dopunjenom Direktivom Vijeća 88/357/EEZ⁸ i Direktivom Vijeća 90/618/EEZ⁹ te eventualnim kasnijim izmjenama i dopunama.

ODJELJAK 4.

Nadležnost za potrošačke ugovore

Članak 15.

1. U predmetima koji se odnose na ugovor koji sklapa osoba, potrošač, u svrhe koje se ne mogu smatrati njezinom profesionalnom ili poslovnom djelatnošću, nadležnost se utvrđuje prema odredbama ovoga odjeljka, ne dovodeći u pitanje članak 4. i članak 5. točke 5:

- (a) ako je riječ o ugovoru o kupoprodaji robe na rate, ili
- (b) ako je riječ o ugovoru o zajmu s otplatom na rate ili o bilo kakvom drugom obliku kredita, danom radi financiranja kupoprodaje robe; ili
- (c) u svim drugim slučajevima, ako je ugovor sklopljen s osobom koja obavlja profesionalnu ili poslovnu djelatnost u državi članici u kojoj potrošač ima prebivalište ili ako na bilo koji način usmjerava takvu djelatnost prema toj državi članici ili prema većem broju država uključujući i tu državu članicu, a ugovor spada u područje tih djelatnosti.

2. Ako potrošač sklopi ugovor sa strankom koja nema prebivalište ni u jednoj državi članici, ali u nekoj državi članici ima podružnicu, zastupstvo ili drugu poslovnu jedinicu, smatrat će se da ima prebivalište u toj državi u pogledu sporova koji proizlaze iz poslovanja te podružnice, zastupstva ili druge poslovne jedinice.

3. Ovaj se odjeljak ne primjenjuje na ugovore o prijevozu, s iznimkom ugovora koji predviđaju putovanje i smještaj za paušalnu cijenu.

Članak 16.

1. Potrošač može podnijeti tužbu protiv druge ugovorne stranke bilo pred sudovima države članice u kojoj ta stranka ima prebivalište, bilo pred sudovima mjesta u kojemu potrošač ima prebivalište.

2. Druga ugovorna stranka može podnijeti tužbu protiv potrošača samo pred sudovima države članice u kojoj potrošač ima prebivalište.

3. Odredbe ovog članka ne utječu na pravo podnošenja protutužbe pred sudom kod kojega je, prema odredbama ovog odjeljka, podnesena prvotna tužba.

Članak 17.

Od odredaba ovoga odjeljka može se odstupiti samo sporazumom:

- 1. koji je sklopljen nakon što je spor nastao; ili

⁷ SL L 228, 16. 8. 1973., str. 3. Direktiva kako je posljednji put izmijenjena i dopunjena Direktivom 2000/26/EZ Europskoga parlamenta i Vijeća (SL L 181, 20. 7. 2000., str. 65.).

⁸ SL L 172, 4. 7. 1988., str. 1. Direktiva kako je posljednji put izmijenjena i dopunjena Direktivom 2000/26/EZ.

⁹ SL L 330, 29. 11. 1990., str. 44.

5. notwithstanding points 1 to 4, all “large risks” as defined in Council Directive 73/239/EEC,⁷ as amended by Council Directives 88/357/EEC⁸ and 90/618/EEC,⁹ as they may be amended.

SECTION 4

Jurisdiction over consumer contracts

Article 15

1. In matters relating to a contract concluded by a person, the consumer, for a purpose which can be regarded as being outside his trade or profession, jurisdiction shall be determined by this Section, without prejudice to Article 4 and point 5 of Article 5, if:

- (a) it is a contract for the sale of goods on instalment credit terms; or
- (b) it is a contract for a loan repayable by instalments, or for any other form of credit, made to finance the sale of goods; or
- (c) in all other cases, the contract has been concluded with a person who pursues commercial or professional activities in the Member State of the consumer’s domicile or, by any means, directs such activities to that Member State or to several States including that Member State, and the contract falls within the scope of such activities.

2. Where a consumer enters into a contract with a party who is not domiciled in the Member State but has a branch, agency or other establishment in one of the Member States, that party shall, in disputes arising out of the operations of the branch, agency or establishment, be deemed to be domiciled in that State.

3. This Section shall not apply to a contract of transport other than a contract which, for an inclusive price, provides for a combination of travel and accommodation.

Article 16

1. A consumer may bring proceedings against the other party to a contract either in the courts of the Member State in which that party is domiciled or in the courts for the place where the consumer is domiciled.

2. Proceedings may be brought against a consumer by the other party to the contract only in the courts of the Member State in which the consumer is domiciled.

3. This Article shall not affect the right to bring a counter-claim in the court in which, in accordance with this Section, the original claim is pending.

Article 17

The provisions of this Section may be departed from only by an agreement:

- 1. which is entered into after the dispute has arisen; or

⁷ OJ L 228, 16. 8. 1973., p. 3. Directive as last amended by Directive 2000/26/EC of the European Parliament and of the Council (OJ L 181, 20. 7. 2000., p. 65).

⁸ OJ L 172, 4. 7. 1988., p. 1. Directive as last amended by Directive 2000/26/EC.

⁹ OJ L 330, 29. 11. 1990., p. 44.

2. koji daje potrošaču pravo podnijeti tužbu pred sudovima koji nisu navedeni u ovom odjeljku; ili

3. koji su sklopili potrošač i druga ugovorna strana koji u vrijeme sklapanja sporazuma imaju prebivalište ili uobičajeno boravište u istoj državi članici, a sporazumom se zasniva nadležnost sudova te države, osim ako takav sporazum nije dopušten prema pravu te države.

ODJELJAK 5.

Nadležnost za pojedinačne ugovore o radu

Članak 18.

1. U predmetima koji se odnose na pojedinačne ugovore o radu, nadležnost se utvrđuje prema odredbama ovog odjeljka, ne dovodeći u pitanje članak 4. i članak 5. točke 5.

2. Ako radnik sklopi pojedinačni ugovor o radu s poslodavcem koji nema prebivalište ni u jednoj državi članici, ali u nekoj državi članici ima podružnicu, zastupstvo ili drugu poslovnu jedinicu, smatra se da poslodavac ima prebivalište u toj državi članici u pogledu sporova koji proizlaze iz poslovanja podružnice, predstavništva ili druge poslovne jedinice.

Članak 19.

Poslodavac s prebivalištem u nekoj državi članici može biti tužen:

1. pred sudovima države članice u kojoj ima prebivalište; ili

2. u drugoj državi članici:

(a) pred sudom mjesta u kojemu radnik uobičajeno obavlja posao ili pred sudom mjesta u kojemu je zadnje uobičajeno obavljao posao, ili

(b) ako radnik uobičajeno ne obavlja ili nije obavljao svoj posao samo u jednoj državi, pred sudom mjesta u kojemu se nalazi ili se nalazila poslovna jedinica koja ga je zaposlila.

Članak 20.

1. Poslodavac može podnijeti tužbu samo pred sudovima države članice u kojoj radnik ima prebivalište.

2. Odredbe ovoga odjeljka ne utječu na pravo podnošenja protutužbe pred sudom na kojemu je, prema odredbama ovog odjeljka, podnesena prvotna tužba.

Članak 21.

Od odredaba ovoga odjeljka može se odstupiti samo sporazumom o nadležnosti:

1. koji je sklopljen nakon što je spor nastao; ili

2. koji daje radniku pravo da podnese tužbu pred sudovima koji nisu navedeni u ovom odjeljku.

ODJELJAK 6.

Isključiva nadležnost

Članak 22.

Sljedeći su sudovi isključivo nadležni, bez obzira na prebivalište:

2. which allows the consumer to bring proceedings in courts other than those indicated in this Section; or

3. which is entered into by the consumer and the other party to the contract, both of whom are at the time of conclusion of the contract domiciled or habitually resident in the same Member State, and which confers jurisdiction on the courts of that Member State, provided that such an agreement is not contrary to the law of that Member State.

SECTION 5

Jurisdiction over individual contracts of employment

Article 18

1. In matters relating to individual contracts of employment, jurisdiction shall be determined by this Section, without prejudice to Article 4 and point 5 of Article 5.

2. Where an employee enters into an individual contract of employment with an employer who is not domiciled in a Member State but has a branch, agency or other establishment in one of the Member States, the employer shall, in disputes arising out of the operations of the branch, agency or establishment, be deemed to be domiciled in that Member State.

Article 19

An employer domiciled in a Member State may be sued:

1. in the courts of the Member State where he is domiciled; or

2. in another Member State:

(a) in the courts for the place where the employee habitually carries out his work or in the courts for the last place where he did so, or

(b) if the employee does not or did not habitually carry out his work in any one country, in the courts for the place where the business which engaged the employee is or was situated.

Article 20

1. An employer may bring proceedings only in the courts of the Member State in which the employee is domiciled.

2. The provisions of this Section shall not affect the right to bring a counter-claim in the court in which, in accordance with this Section, the original claim is pending.

Article 21

The provisions of this Section may be departed from only by an agreement on jurisdiction:

1. which is entered into after the dispute has arisen; or

2. which allows the employee to bring proceedings in courts other than those indicated in this Section.

SECTION 6

Exclusive jurisdiction

Article 22

The following courts shall have exclusive jurisdiction, regardless of domicile:

1. u postupcima čiji su predmet stvarna prava na nekretninama ili najam nekretnina, sudovi države članice u kojoj se nekretnina nalazi.

Iznimno, u postupcima čiji su predmet najam nekretnine za privremenu osobnu uporabu, najdulje u razdoblju od šest uzastopnih mjeseci, nadležni su i sudovi države članice u kojoj tuženik ima prebivalište, pod uvjetom da je najmoprimac fizička osoba te da i najmodavac i najmoprimac imaju prebivalište u istoj državi članici;

2. u postupcima čiji je predmet valjanost, nišetnost ili prestanak nekog društva ili pravne osobe ili valjanost odluka njihovih tijela, sudovi države članice u kojoj to društvo odnosno pravna osoba imaju sjedište. Pri odlučivanju o tome gdje se to sjedište nalazi, sud primjenjuje vlastita pravila međunarodnog privatnog prava;

3. u postupcima čiji je predmet valjanost upisa u neki javni registar, sudovi države članice u kojoj se taj registar vodi;

4. u postupcima čiji je predmet registracija ili valjanost patenata, žigova, oblička ili uzoraka te sličnih prava koja se moraju položiti ili registrirati, isključivo su nadležni sudovi države članice na čijem je području polaganje odnosno upis prijavljeno ili učinjeno ili se, prema odredbama nekog akta Zajednice ili međunarodnog ugovora, smatra prijavljenim ili učinjenim.

Ne dovodeći u pitanje nadležnost Europskoga ureda za patente prema Konvenciji o izdavanju europskih patenata, potpisanoj u Münchenu 5. listopada 1973., sudovi svake države članice isključivo su nadležni, bez obzira na prebivalište, u postupcima koji se odnose na registraciju ili valjanost europskoga patenta izdanog za tu državu članicu;

5. u postupcima čiji je predmet ovrha sudskih odluka, sudovi države članice u kojoj je ovrha provedena ili treba biti provedena.

ODJELJAK 7.

Sporazum o nadležnosti

Članak 23.

1. Ako se stranke, od kojih barem jedna ima prebivalište u nekoj državi članici, sporazumiju da će sud ili sudovi neke države članice biti nadležni za sporove koji nastanu ili mogu nastati u vezi s određenim pravnim odnosom, nadležan će biti taj sud ili ti sudovi. Takva nadležnost je isključiva, osim ako su se stranke drukčije ugovorile. Sporazum o nadležnosti može se sklopiti:

- (a) u pisanom obliku ili usmeno s pisanom potvrdom; ili
- (b) u obliku koji odgovara praksi koja se ustalila između stranaka; ili
- (c) u međunarodnoj trgovini, u obliku koji odgovara običajima koji su strankama bili poznati ili su im morali biti poznati, a opće su poznati u međunarodnoj trgovini i redovito ih poštuju stranke ugovora iste vrste u branši o kojoj je riječ.

1. in proceedings which have as their object rights in rem in immovable property or tenancies of immovable property, the courts of the Member State in which the property is situated.

However, in proceedings which have as their object tenancies of immovable property concluded for temporary private use for a maximum period of six consecutive months, the courts of the Member State in which the defendant is domiciled shall also have jurisdiction, provided that the tenant is a natural person and that the landlord and the tenant are domiciled in the same Member State;

2. in proceedings which have as their object the validity of the constitution, the nullity or the dissolution of companies or other legal persons or associations of natural or legal persons, or of the validity of the decisions of their organs, the courts of the Member State in which the company, legal person or association has its seat. In order to determine that seat, the court shall apply its rules of private international law;

3. in proceedings which have as their object the validity of entries in public registers, the courts of the Member State in which the register is kept;

4. in proceedings concerned with the registration or validity of patents, trade marks, designs, or other similar rights required to be deposited or registered, the courts of the Member State in which the deposit or registration has been applied for, has taken place or is under the terms of a Community instrument or an international convention deemed to have taken place.

Without prejudice to the jurisdiction of the European Patent Office under the Convention on the Grant of European Patents, signed at Munich on 5 October 1973, the courts of each Member State shall have exclusive jurisdiction, regardless of domicile, in proceedings concerned with the registration or validity of any European patent granted for that State;

5. in proceedings concerned with the enforcement of judgments, the courts of the Member State in which the judgment has been or is to be enforced.

SECTION 7

Prorogation of jurisdiction

Article 23

1. If the parties, one or more of whom is domiciled in a Member State, have agreed that a court or the courts of a Member State are to have jurisdiction to settle any disputes which have arisen or which may arise in connection with a particular legal relationship, that court or those courts shall have jurisdiction. Such jurisdiction shall be exclusive unless the parties have agreed otherwise. Such an agreement conferring jurisdiction shall be either:

- (a) in writing or evidenced in writing; or
- (b) in a form which accords with practices which the parties have established between themselves; or
- (c) in international trade or commerce, in a form which accords with a usage of which the parties are or ought to have been aware and which in such trade or commerce is widely known to, and regularly observed by, parties to contracts of the type involved in the particular trade or commerce concerned.

2. S pisanim oblikom je izjednačeno svako priopćenje elektroničkim sredstvima koja omogućuju trajni zapis sporazuma.

3. Ako sporazum sklapaju stranke od kojih nijedna nema prebivalište u nekoj državi članici, sudovi drugih država članica nisu nadležni, osim ako se izabrani sud ili sudovi odbiju oglasiti nadležnima.

4. Sud ili sudovi države članice čija je nadležnost određena na temelju pisanog akta o osnivanju trusta, isključivo su nadležni u postupcima pokrenutima protiv osnivača, upravitelja ili korisnika, ako je riječ o odnosima tih osoba ili njihovih prava ili obveza u okviru trusta.

5. Sporazumi ili odredbe akta o osnivanju trusta kojima se zasniva nadležnost nemaju učinka ako su u suprotnosti s odredbama članaka 13., 17. i 21. ili ako isključuju nadležnost sudova koji imaju isključivu nadležnost prema članku 22.

Članak 24.

Ukoliko sud neke države članice nije nadležan prema drugim odredbama ove Uredbe, nadležan je onda kada se tuženik pred njime upusti u postupak. To ne vrijedi ako se tuženik pred sudom pojavio da prigovori njegovoj nadležnosti ili ako je neki drugi sud isključivo nadležan prema članku 22.

ODJELJAK 8.

Ispitivanje nadležnosti i dopuštenosti postupka

Članak 25.

Sud države članice oglašava se nenadležnim po službenoj dužnosti ako je pred njime podnesena tužba u kojoj se glavno pitanje odnosi na stvar za koju je, prema odredbama članka 22., isključivo nadležan sud neke druge države članice.

Članak 26.

1. Ako je protiv tuženika s prebivalištem u nekoj državi članici pokrenut postupak pred sudom druge države članice, a on se ne upusti u postupak, sud se po službenoj dužnosti oglašava nenadležnim, ako njegova nadležnost ne proizlazi iz odredaba ove Uredbe.

2. Sud je dužan prekinuti postupak sve dok se ne utvrdi da je tuženik bio u mogućnosti primiti pismeno kojim se pokreće postupak ili drugo odgovarajuće pismeno, pravodobno i na način koji mu omogućuje da pripremi obranu, ili da su u tu svrhu poduzete sve potrebne radnje.

3. Umjesto stavka 2. primjenjuju se odredbe članka 19. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1348/2000 od 29. svibnja 2000. o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim predmetima,¹⁰ ako pismeno kojim se pokreće postupak ili drugo odgovarajuće pismeno mora biti poslano iz jedne države članice u drugu, prema odredbama ove Uredbe.

4. Ako se ne primjenjuju odredbe Uredbe (EZ) br. 1348/2000, primjenjuje se članak 15. Haške konvencije od 15. studenoga 1965. o dostavi sudskih i izvansudskih isprava u

¹⁰ SL L 160, 30. 6. 2000., str. 37.

2. Any communication by electronic means which provides a durable record of the agreement shall be equivalent to "writing".

3. Where such an agreement is concluded by parties, none of whom is domiciled in a Member State, the courts of other Member States shall have no jurisdiction over their disputes unless the court or courts chosen have declined jurisdiction.

4. The court or courts of a Member State on which a trust instrument has conferred jurisdiction shall have exclusive jurisdiction in any proceedings brought against a settlor, trustee or beneficiary, if relations between these persons or their rights or obligations under the trust are involved.

5. Agreements or provisions of a trust instrument conferring jurisdiction shall have no legal force if they are contrary to Articles 13, 17 or 21, or if the courts whose jurisdiction they purport to exclude have exclusive jurisdiction by virtue of Article 22.

Article 24

Apart from jurisdiction derived from other provisions of this Regulation, a court of a Member State before which a defendant enters an appearance shall have jurisdiction. This rule shall not apply where appearance was entered to contest the jurisdiction, or where another court has exclusive jurisdiction by virtue of Article 22.

SECTION 8

Examination as to jurisdiction and admissibility

Article 25

Where a court of a Member State is seised of a claim which is principally concerned with a matter over which the courts of another Member State have exclusive jurisdiction by virtue of Article 22, it shall declare of its own motion that it has no jurisdiction.

Article 26

1. Where a defendant domiciled in one Member State is sued in a court of another Member State and does not enter an appearance, the court shall declare of its own motion that it has no jurisdiction unless its jurisdiction is derived from the provisions of this Regulation.

2. The court shall stay the proceedings so long as it is not shown that the defendant has been able to receive the document instituting the proceedings or an equivalent document in sufficient time to enable him to arrange for his defence, or that all necessary steps have been taken to this end.

3. Article 19 of Council Regulation (EC) No 1348/2000 of 29 May 2000 on the service in the Member States of judicial and extrajudicial documents in civil or commercial matters¹⁰ shall apply instead of the provisions of paragraph 2 if the document instituting the proceedings or an equivalent document had to be transmitted from one Member State to another pursuant to this Regulation.

4. Where the provisions of Regulation (EC) No 1348/2000 are not applicable, Article 15 of the Hague Convention of 15 November 1965 on the Service Abroad of Judicial

¹⁰ OJ L 160, 30. 6. 2000, p. 37.

građanskim ili trgovačkim stvarima u inozemstvu, ako je potrebno uručiti pismeno o početku postupka ili istovjetno pismeno prema toj konvenciji.

ODJELJAK 9.

Litispendencia i povezani postupci

Članak 27.

1. Ako su pred sudovima različitih država članica pokrenuti postupci o istoj stvari između istih stranaka, sud pred kojim je postupak kasnije pokrenut, po službenoj dužnosti prekida postupak dok se ne utvrdi nadležnost suda pred kojim je najprije pokrenut postupak.

2. Ako se utvrdi nadležnost suda kod kojega je postupak najprije pokrenut, svi ostali sudovi se u korist toga suda oglašavaju nenadležnima.

Članak 28.

1. Ako su pred sudovima različitih država članica pokrenuti povezani postupci, postupak mogu prekinuti svi sudovi osim onog pred kojim je postupak najprije pokrenut.

2. Ako su postupci u tijeku u prvom stupnju, svi sudovi osim onoga pred kojim je u tijeku prvi postupak mogu, na zahtjev jedne od stranaka, izjaviti da nisu nadležni ako je sud pred kojim je postupak najprije pokrenut nadležan u postupcima o kojima je riječ i ako njegovo pravo dopušta spajanje postupaka.

3. U smislu ovog članka, postupci se smatraju povezanim ako među njima postoji toliko bliska veza da je, radi izbjegavanja donošenja proturječnih odluka u odvojenim postupcima, svrhovito zajedno ih raspraviti i o njima odlučiti.

Članak 29.

Ako postupci spadaju u isključivu nadležnost više sudova, sud pred kojim je postupak kasnije pokrenut oglašava se nenadležnim u korist suda pred kojim je postupak najprije pokrenut.

Članak 30.

U smislu ovog odjeljka, postupak pred nekim sudom smatra se pokrenutim:

1. kada je sudu podneseno pismeno kojim se pokreće postupak ili drugo odgovarajuće pismeno, pod uvjetom da tužitelj nakon toga nije propustio poduzeti korake koje je bio dužan poduzeti kako bi bila izvršena dostava tuženiku, ili

2. ako se pismeno treba dostaviti prije njegovog podnošenja sudu, kada ga je primilo tijelo odgovorno za dostavu, pod uvjetom da tužitelj nakon toga nije propustio poduzeti korake koje je bio dužan poduzeti kako bi pismeno bilo podneseno sudu.

ODJELJAK 10.

Privremene mjere uključujući mjere osiguranja

Članak 31.

Privremene mjere, uključujući i mjere osiguranja, koje su predviđene pravom neke države članice mogu se tražiti od sudova te države i onda kada je za odluku o glavnoj stvari na temelju ove Uredbe nadležan sud neke druge države članice.

and Extrajudicial Documents in Civil or Commercial Matters shall apply if the document instituting the proceedings or an equivalent document had to be transmitted pursuant to that Convention.

SECTION 9

Lis pendens – related actions

Article 27

1. Where proceedings involving the same cause of action and between the same parties are brought in the courts of different Member States, any court other than the court first seised shall of its own motion stay its proceedings until such time as the jurisdiction of the court first seised is established.

2. Where the jurisdiction of the court first seised is established, any court other than the court first seised shall decline jurisdiction in favour of that court.

Article 28

1. Where related actions are pending in the courts of different Member States, any court other than the court first seised may stay its proceedings.

2. Where these actions are pending at first instance, any court other than the court first seised may also, on the application of one of the parties, decline jurisdiction if the court first seised has jurisdiction over the actions in question and its law permits the consolidation thereof.

3. For the purposes of this Article, actions are deemed to be related where they are so closely connected that it is expedient to hear and determine them together to avoid the risk of irreconcilable judgments resulting from separate proceedings.

Article 29

Where actions come within the exclusive jurisdiction of several courts, any court other than the court first seised shall decline jurisdiction in favour of that court.

Article 30

For the purposes of this Section, a court shall be deemed to be seised:

1. at the time when the document instituting the proceedings or an equivalent document is lodged with the court, provided that the plaintiff has not subsequently failed to take the steps he was required to take to have service effected on the defendant, or

2. if the document has to be served before being lodged with the court, at the time when it is received by the authority responsible for service, provided that the plaintiff has not subsequently failed to take the steps he was required to take to have the document lodged with the court.

SECTION 10

Provisional, including protective, measures

Article 31

Application may be made to the courts of a Member State for such provisional, including protective, measures as may be available under the law of that State, even if, under this Regulation, the courts of another Member State have jurisdiction as to the substance of the matter.

**POGLAVLJE III.
PRIZNANJE I OVRHA**

Članak 32.

U smislu ove Uredbe, "sudska odluka" označava svaku odluku koju donese sud neke države članice, bez obzira na njezin naziv, uključujući presudu, rješenje, platni nalog ili ovršni nalog, kao i odluku o troškovima koju donese sudski službenik.

ODJELJAK 1.

Priznanje

Članak 33.

1. Sudska odluka donesena u nekoj državi članici priznaje se u drugoj državi članici bez ikakvog posebnog postupka.
2. Svaka zainteresirana stranka koja postavi pitanje priznanja sudske odluke kao glavno pitanje u sporu, može, u postupku iz odjeljaka 2. i 3. ovog poglavlja, zatražiti priznanje odluke.
3. Ako se priznanje traži u postupku pred sudom neke države članice čija odluka ovisi o priznanju, taj sud može odlučiti o priznanju.

Članak 34.

Sudska odluka se ne priznaje:

1. ako bi priznanje bilo očito protivno javnom poretku države članice u kojoj se priznanje traži;
2. ako tuženiku koji se nije upustio u postupak, pismeno kojim se pokreće postupak ili drugo odgovarajuće pismeno nije bilo dostavljeno pravodobno i na način koji bi mu omogućio da pripremi obranu, osim ako je tuženik propustio izjaviti pravno sredstvo protiv odluke, a mogao je to učiniti;
3. ako je nespojiva sa sudskom odlukom donesenom između istih stranaka u državi članici u kojoj se priznanje traži;
4. ako je nespojiva s ranijom sudskom odlukom donesenom u drugoj državi članici ili u trećoj državi između istih stranaka u sporu o istom zahtjevu, ukoliko ranija odluka ispunjava pretpostavke za priznanje u državi članici u kojoj se priznanje traži.

Članak 35.

1. Nadalje,udska se odluka ne priznaje ako nisu poštovane odredbe odjeljaka 3., 4. ili 6. poglavlja II., ili u slučaju iz članka 72.
2. Pri ispitivanju osnova nadležnosti iz prethodnog stavka, sud ili drugo tijelo kojemu se podnosi prijedlog za priznanje vezan je utvrđenim činjeničnim stanjem na osnovi kojega je sud države članice u kojoj jeudska odluka donesena utemeljio svoju nadležnost.

**CHAPTER III
RECOGNITION AND ENFORCEMENT**

Article 32

For the purposes of this Regulation, "judgment" means any judgment given by a court or tribunal of a Member State, whatever the judgment may be called, including a decree, order, decision or writ of execution, as well as the determination of costs or expenses by an officer of the court.

SECTION 1

Recognition

Article 33

1. A judgment given in a Member State shall be recognised in the other Member States without any special procedure being required.
2. Any interested party who raises the recognition of a judgment as the principal issue in a dispute may, in accordance with the procedures provided for in Sections 2 and 3 of this Chapter, apply for a decision that the judgment be recognised.
3. If the outcome of proceedings in a court of a Member State depends on the determination of an incidental question of recognition that court shall have jurisdiction over that question.

Article 34

A judgment shall not be recognised:

1. if such recognition is manifestly contrary to public policy in the Member State in which recognition is sought;
2. where it was given in default of appearance, if the defendant was not served with the document which instituted the proceedings or with an equivalent document in sufficient time and in such a way as to enable him to arrange for his defence, unless the defendant failed to commence proceedings to challenge the judgment when it was possible for him to do so;
3. if it is irreconcilable with a judgment given in a dispute between the same parties in the Member State in which recognition is sought;
4. if it is irreconcilable with an earlier judgment given in another Member State or in a third State involving the same cause of action and between the same parties, provided that the earlier judgment fulfils the conditions necessary for its recognition in the Member State addressed.

Article 35

1. Moreover, a judgment shall not be recognised if it conflicts with Sections 3, 4 or 6 of Chapter II, or in a case provided for in Article 72.
2. In its examination of the grounds of jurisdiction referred to in the foregoing paragraph, the court or authority applied to shall be bound by the findings of fact on which the court of the Member State of origin based its jurisdiction.

3. Prema odredbama stavka 1., ne može se preispitivati nadležnost suda države članice u kojoj je donesena sudska odluka. Ispitivanje javnog poretka iz članka 34. točke 1. ne smije se primijeniti na pravila o nadležnosti.

Članak 36.

Strana sudska odluka nipošto se ne smije preispitivati u pogledu sadržaja.

Članak 37.

1. Sud države članice u kojoj se traži priznanje sudske odluke donesene u drugoj državi članici može prekinuti postupak ako je protiv te odluke izjavljen redovni pravni lijek.

2. Sud države članice u kojoj se traži priznanje sudske odluke donesene u Irskoj ili u Ujedinjenoj Kraljevini može prekinuti postupak ako je ovrha u državi u kojoj je sudska odluka donesena privremeno obustavljena zbog odlučivanja o pravnome lijeku.

ODJELJAK 2.

Ovrha

Članak 38.

1. Sudska odluka donesena u nekoj državi članici koja je i ovršna u toj državi ovršit će se u drugoj državi članici ako je, po zahtjevu bilo koje zainteresirane stranke, u njoj proglašena ovršnom.

2. Ipak, u Ujedinjenom Kraljevstvu ta se odluka ovršava u Engleskoj i Walesu, u Škotskoj i u Sjevernoj Irskoj ako je, po zahtjevu bilo koje zainteresirane stranke, registrirana za ovrhu u tom dijelu Ujedinjenog Kraljevstva.

Članak 39.

1. Prijedlog se podnosi sudu ili drugom nadležnom tijelu iz popisa u Prilogu II.
2. Mjesna nadležnost određuje se prema mjestu prebivališta ovršenika ili prema mjestu gdje ovrhu treba provesti.

Članak 40.

1. Za postupak podnošenja prijedloga mjerodavno je pravo države članice u kojoj se ovrha traži.
2. Predlagatelj mora navesti adresu za dostavu na području za koje je nadležan sud kojemu je podnio prijedlog. Ako pravo države članice u kojoj se ovrha traži ne propisuje navođenje takve adrese, predlagatelj je dužan imenovati punomoćnika za dostavu.
3. Uz prijedlog se prilažu isprave iz članka 53.

Članak 41.

Sudska odluka proglašava se ovršnom odmah po dovršetku formalnosti iz članka 53., bez bilo kakvih provjera prema člancima 34. i 35. Ovršenik u tom dijelu postupka nema pravo očitovati se o prijedlogu.

3. Subject to the paragraph 1, the jurisdiction of the court of the Member State of origin may not be reviewed. The test of public policy referred to in point 1 of Article 34 may not be applied to the rules relating to jurisdiction.

Article 36

Under no circumstances may a foreign judgment be reviewed as to its substance.

Article 37

1. A court of a Member State in which recognition is sought of a judgment given in another Member State may stay the proceedings if an ordinary appeal against the judgment has been lodged.

2. A court of a Member State in which recognition is sought of a judgment given in Ireland or the United Kingdom may stay the proceedings if enforcement is suspended in the State of origin, by reason of an appeal.

SECTION 2

Enforcement

Article 38

1. A judgment given in a Member State and enforceable in that State shall be enforced in another Member State when, on the application of any interested party, it has been declared enforceable there.

2. However, in the United Kingdom, such a judgment shall be enforced in England and Wales, in Scotland, or in Northern Ireland when, on the application of any interested party, it has been registered for enforcement in that part of the United Kingdom.

Article 39

1. The application shall be submitted to the court or competent authority indicated in the list in Annex II.
2. The local jurisdiction shall be determined by reference to the place of domicile of the party against whom enforcement is sought, or to the place of enforcement.

Article 40

1. The procedure for making the application shall be governed by the law of the Member State in which enforcement is sought.
2. The applicant must give an address for service of process within the area of jurisdiction of the court applied to. However, if the law of the Member State in which enforcement is sought does not provide for the furnishing of such an address, the applicant shall appoint a representative ad litem.
3. The documents referred to in Article 53 shall be attached to the application.

Article 41

The judgment shall be declared enforceable immediately on completion of the formalities in Article 53 without any review under Articles 34 and 35. The party against whom enforcement is sought shall not at this stage of the proceedings be entitled to make any submissions on the application.

Članak 42.

1. O odluci o prijedlogu za utvrđenje ovršnosti sudske odluke bez odgode će biti obaviješten predlagatelj u postupku koji propisuje pravo države članice u kojoj se traži ovrha.

2. Odluka o ovrsi dostavlja se ovršeniku, zajedno sa sudskom odlukom, osim ako mu je sudska odluka već dostavljena.

Članak 43.

1. Svaka stranka može izjaviti pravni lijek protiv odluke o ovrsi sudske odluke.

2. Pravni lijek se podnosi sudu s popisa u Prilogu III.

3. O pravnom lijeku se odlučuje prema pravilima kontradiktornog postupka.

4. Ako se ovršenik ne upusti u postupak pred sudom koji odlučuje o pravnom lijeku koji je podnio predlagatelj, primjenjuju se odredbe članka 26. stavaka 2.–4., i onda kada ovršenik nema prebivalište u nekoj državi članici.

5. Pravni lijek protiv odluke o ovrsi može se izjaviti u roku mjesec dana od dana njezine dostave. Ako ovršenik ima prebivalište u državi članici različitoj od one u kojoj je odluka proglašena ovršnom, rok za izjavljivanje pravnog lijeka iznosi dva mjeseca, a počinje teći od dana dostave, bilo toj stranci osobno ili na adresu njezina prebivališta. Rok se ne može produljiti zbog udaljenosti.

Članak 44.

Sudska odluka o tom pravnom lijeku može se pobijati samo pravnim lijekom iz Priloga IV.

Članak 45.

1. Sud kojemu je podnesen pravni lijek prema članku 43. ili članku 44. može odbiti donijeti odluku o ovršnosti ili je ukinuti samo na temelju jednog od razloga iz članaka 34. i 35. Sud odluku donosi bez odlaganja.

2. Strana sudska odluka nipošto se ne smije preispitivati u pogledu sadržaja.

Članak 46.

1. Sud kojemu je izjavljen pravni lijek prema člancima 43. i 44. može na zahtjev ovršenika prekinuti postupak ako je protiv sudske odluke u državi članici u kojoj je ona donesena podnesen redovni pravni lijek, ili ako rok za njegovo podnošenje još nije protekao; u potonjem slučaju, sud može odrediti rok za podnošenje tog pravnog lijeka.

2. Ako je sudska odluka donesena u Irskoj ili u Ujedinjenom Kraljevstvu, svaki pravni lijek koji je raspoloživ u državi članici u kojoj je donesena sudska odluka smatra se redovnim pravnim lijekom u smislu stavka 1.

3. Sud može uvjetovati ovrhu sudske odluke osiguranjem koje sam odredi.

Article 42

1. The decision on the application for a declaration of enforceability shall forthwith be brought to the notice of the applicant in accordance with the procedure laid down by the law of the Member State in which enforcement is sought.

2. The declaration of enforceability shall be served on the party against whom enforcement is sought, accompanied by the judgment, if not already served on that party.

Article 43

1. The decision on the application for a declaration of enforceability may be appealed against by either party.

2. The appeal is to be lodged with the court indicated in the list in Annex III.

3. The appeal shall be dealt with in accordance with the rules governing procedure in contradictory matters.

4. If the party against whom enforcement is sought fails to appear before the appellate court in proceedings concerning an appeal brought by the applicant, Article 26(2) to (4) shall apply even where the party against whom enforcement is sought is not domiciled in any of the Member States.

5. An appeal against the declaration of enforceability is to be lodged within one month of service thereof. If the party against whom enforcement is sought is domiciled in a Member State other than that in which the declaration of enforceability was given, the time for appealing shall be two months and shall run from the date of service, either on him in person or at his residence. No extension of time may be granted on account of distance.

Article 44

The judgment given on the appeal may be contested only by the appeal referred to in Annex IV.

Article 45

1. The court with which an appeal is lodged under Article 43 or Article 44 shall refuse or revoke a declaration of enforceability only on one of the grounds specified in Articles 34 and 35. It shall give its decision without delay.

2. Under no circumstances may the foreign judgment be reviewed as to its substance.

Article 46

1. The court with which an appeal is lodged under Article 43 or Article 44 may, on the application of the party against whom enforcement is sought, stay the proceedings if an ordinary appeal has been lodged against the judgment in the Member State of origin or if the time for such an appeal has not yet expired; in the latter case, the court may specify the time within which such an appeal is to be lodged.

2. Where the judgment was given in Ireland or the United Kingdom, any form of appeal available in the Member State of origin shall be treated as an ordinary appeal for the purposes of paragraph 1.

3. The court may also make enforcement conditional on the provision of such security as it shall determine.

Članak 47.

1. Ako sudsku odluku treba priznati prema ovoj Uredbi, predlagatelj ništa ne sprječava da zatraži donošenje privremenih mjera, uključujući i mjere osiguranja, prema pravu države članice u kojoj se traži ovrha sudske odluke, a da pritom nije potrebno proglašenje ovršnosti sudske odluke prema članku 41.

2. Proglašenje ovršnosti uključuje ovlasti za poduzimanje mjera osiguranja.

3. U roku propisanom za podnošenje pravnog lijeka protiv odluke o ovrsi prema članku 43. stavku 5., i sve do donošenja odluke o takvome pravnome lijeku, nikakve ovršne mjere, osim mjera osiguranja, ne smiju se poduzeti na imovini ovršenika.

Članak 48.

1. Ako se strana sudska odluka odnosi na više zahtjeva, a odluka o ovrsi ne može se donijeti za sve njih, sud ili nadležno tijelo odluku o ovrsi donose za jedan ili više zahtjeva.

2. Predlagatelj može zatražiti odluku o ovrsi koja je ograničena na neke dijelove sudske odluke.

Članak 49.

Strana sudska odluka koja glasi na periodično plaćanje novčane kazne, ovršna je u državi članici u kojoj se ovrha traži samo ako je iznos kazne konačno utvrđen pred sudovima države članice u kojoj je sudska odluka donesena.

Članak 50.

Predlagatelj koji u državi članici porijekla uživa potpunu ili djelomičnu besplatnu pravnu pomoć ili oslobođenje troškova ima pravo, u postupku propisanom odredbama ovog odjeljka, uživati najpogodniju besplatnu pravnu pomoć ili najveće oslobađanje od troškova predviđeno pravom države članice u kojoj se traži priznanje sudske odluke.

Članak 51.

Nikakvo osiguranje ili polog, bez obzira na njegov naziv, ne može se tražiti od stranke koja u jednoj državi članici traži ovrhu sudske odluke donesene u drugoj državi članici, na temelju toga što je stranka strani državljanin ili nema prebivalište ili boravište u državi u kojoj se traži ovrha sudske odluke.

Članak 52.

U državi članici u kojoj se traži ovrha, u postupku za donošenje odluke o ovrsi sudske odluke, nije dopušteno zaračunavati nikakvu taksu, pristojbu ili naknadu na temelju vrijednosti spora.

ODJELJAK 3.

Zajedničke odredbe

Članak 53.

1. Stranka koja traži priznanje ili ovrhu, mora podnijeti primjerak sudske odluke koja udovoljava pretpostavkama za utvrđivanje njezine vjerodostojnosti.

Article 47

1. When a judgment must be recognised in accordance with this Regulation, nothing shall prevent the applicant from availing himself of provisional, including protective, measures in accordance with the law of the Member State requested without a declaration of enforceability under Article 41 being required.

2. The declaration of enforceability shall carry with it the power to proceed to any protective measures.

3. During the time specified for an appeal pursuant to Article 43(5) against the declaration of enforceability and until any such appeal has been determined, no measures of enforcement may be taken other than protective measures against the property of the party against whom enforcement is sought.

Article 48

1. Where a foreign judgment has been given in respect of several matters and the declaration of enforceability cannot be given for all of them, the court or competent authority shall give it for one or more of them.

2. An applicant may request a declaration of enforceability limited to parts of a judgment.

Article 49

A foreign judgment which orders a periodic payment by way of a penalty shall be enforceable in the Member State in which enforcement is sought only if the amount of the payment has been finally determined by the courts of the Member State of origin.

Article 50

An applicant who, in the Member State of origin has benefited from complete or partial legal aid or exemption from costs or expenses, shall be entitled, in the procedure provided for in this Section, to benefit from the most favourable legal aid or the most extensive exemption from costs or expenses provided for by the law of the Member State addressed.

Article 51

No security, bond or deposit, however described, shall be required of a party who in one Member State applies for enforcement of a judgment given in another Member State on the ground that he is a foreign national or that he is not domiciled or resident in the State in which enforcement is sought.

Article 52

In proceedings for the issue of a declaration of enforceability, no charge, duty or fee calculated by reference to the value of the matter at issue may be levied in the Member State in which enforcement is sought.

SECTION 3

Common provisions

Article 53

1. A party seeking recognition or applying for a declaration of enforceability shall produce a copy of the judgment which satisfies the conditions necessary to establish its authenticity.

2. Stranka koja traži donošenje odluke o ovrsi mora podnijeti i potvrdu iz članka 54. ne dovodeći u pitanje članak 55.

Članak 54.

Sud ili nadležno tijelo države članice u kojoj je donesena sudska odluka izdaje, na zahtjev bilo koje zainteresirane stranke, potvrdu u obliku standardnog obrasca iz Priloga V. uz ovu Uredbu.

Članak 55.

1. Ako potvrda iz članka 54. nije podnesena, sud ili nadležno tijelo mogu odrediti rok za njezino podnošenje ili prihvatiti drugu odgovarajuću ispravu ili, ako smatra da dodatno pojašnjenje nije potrebno, osloboditi stranku dužnosti podnošenja takve isprave.

2. Ako to zatraži sud ili nadležno tijelo, mora se podnijeti prijevod isprave. Prijevod ovjerava osoba koja je za to ovlaštena u nekoj državi članici.

Članak 56.

Isprave iz članka 53. i iz članka 55. stavka 2. kao ni isprave o imenovanju punomoćnika u postupku ne podliježu obvezi legalizacije ili drugim sličnim formalnostima.

POGLAVLJE IV.

JAVNE ISPRAVE I SUDSKE NAGODBE

Članak 57.

1. Javne isprave koje su sastavljene i ovršne u jednoj državi članici, u drugoj se državi članici proglašavaju ovršnima, po prijedlogu podnesenom u postupku iz članka 38. i dalje. Sud kojemu je podnesen pravni lijek iz članka 43. ili članka 44. može odbiti donijeti odluku o ovršnosti ili je ukinuti, samo ako bi ovrha bila očito protivna javnom poretku države članice u kojoj se ovrha traži.

2. Javnim ispravama u smislu stavka 1. smatraju se i sporazumi o uzdržavanju koji su sklopljeni s upravnim tijelima ili oni koje upravna tijela potvrde.

3. Isprava koja se podnosi mora udovoljavati svim pretpostavkama za utvrđivanje njezine vjerodostojnosti u državi članici porijekla.

4. Odredbe poglavlja III. odjeljka 3. primjenjuju se na odgovarajući način. Nadležno tijelo države članice u kojoj je javna isprava sastavljena izdaje, na zahtjev bilo koje zainteresirane stranke, potvrdu koristeći pritom standardni obrazac iz Priloga VI. uz ovu Uredbu.

Članak 58.

Nagodba koja je potvrđena pred sudom tijekom postupka i koja je ovršna u državi članici u kojoj je sklopljena, ovršna je u državi članici u kojoj se traži njezina ovrha pod istim pretpostavkama kao da je riječ o javnoj ispravi. Sud ili drugo nadležno tijelo države članice u kojoj je potvrđena nagodba izdaje potvrdu na zahtjev bilo koje zainteresirane stranke, koristeći pritom standardni obrazac iz Priloga V. uz ovu Uredbu.

2. A party applying for a declaration of enforceability shall also produce the certificate referred to in Article 54, without prejudice to Article 55.

Article 54

The court or competent authority of a Member State where a judgment was given shall issue, at the request of any interested party, a certificate using the standard form in Annex V to this Regulation.

Article 55

1. If the certificate referred to in Article 54 is not produced, the court or competent authority may specify a time for its production or accept an equivalent document or, if it considers that it has sufficient information before it, dispense with its production.

2. If the court or competent authority so requires, a translation of the documents shall be produced. The translation shall be certified by a person qualified to do so in one of the Member States.

Article 56

No legalisation or other similar formality shall be required in respect of the documents referred to in Article 53 or Article 55(2), or in respect of a document appointing a representative ad litem.

CHAPTER IV

AUTHENTIC INSTRUMENTS AND COURT SETTLEMENTS

Article 57

1. A document which has been formally drawn up or registered as an authentic instrument and is enforceable in one Member State shall, in another Member State, be declared enforceable there, on application made in accordance with the procedures provided for in Articles 38, et seq. The court with which an appeal is lodged under Article 43 or Article 44 shall refuse or revoke a declaration of enforceability only if enforcement of the instrument is manifestly contrary to public policy in the Member State addressed.

2. Arrangements relating to maintenance obligations concluded with administrative authorities or authenticated by them shall also be regarded as authentic instruments within the meaning of paragraph 1.

3. The instrument produced must satisfy the conditions necessary to establish its authenticity in the Member State of origin.

4. Section 3 of Chapter III shall apply as appropriate. The competent authority of a Member State where an authentic instrument was drawn up or registered shall issue, at the request of any interested party, a certificate using the standard form in Annex VI to this Regulation.

Article 58

A settlement which has been approved by a court in the course of proceedings and is enforceable in the Member State in which it was concluded shall be enforceable in the State addressed under the same conditions as authentic instruments. The court or competent authority of a Member State where a court settlement was approved shall issue, at the request of any interested party, a certificate using the standard form in Annex V to this Regulation.

POGLAVLJE V.
OPĆE ODREDBE

Članak 59.

1. Pri utvrđivanju ima li stranka prebivalište u državi članici pred čijim je sudovima pokrenut postupak, sud primjenjuje vlastito pravo.
2. Ako stranka nema prebivalište u državi članici pred čijim je sudovima pokrenut postupak, pri utvrđivanju ima li stranka prebivalište u nekoj drugoj državi članici, sud primjenjuje pravo te druge države članice.

Članak 60.

1. U smislu ove Uredbe, društva i pravne osobe imaju prebivalište u mjestu u kojemu imaju svoje:
 - (a) statutarno sjedište; ili
 - (b) središnju upravu; ili
 - (c) glavnu poslovnu jedinicu.
2. Kad je riječ o Ujedinjenom Kraljevstvu i Irskoj, izraz "statutarno sjedište" znači *registered office* ili, ako on nigdje ne postoji, *place of incorporation* (mjesto stjecanja pravne sposobnosti) ili, ako ni takvo mjesto ne postoji, mjesto prema čijem je pravu došlo do *formation* (osnivanja).
3. Pri utvrđivanju ima li trust prebivalište u državi članici pred čijim je sudovima pokrenut postupak, sud primjenjuje vlastita pravila međunarodnog privatnog prava.

Članak 61.

Ne dovodeći u pitanje povoljnije unutarnje propise, osobe s prebivalištem u državi članici protiv kojih se vodi postupak pred kaznenim sudovima druge države članice, čiji nisu državljani, za kazneno djelo koje nije počinjeno s predumišljajem, mogu braniti za to ovlaštene osobe, čak i u njihovom odsustvu. Međutim, sud pred kojim se postupak vodi može narediti da se one osobno pojave. Ako tome ne bude udovoljeno, sudska odluka u građanskom postupku donesena u odsustvu te osobe, kojoj nije bila pružena mogućnost pripreme vlastite obrane, ne treba se priznati niti izvršiti u drugim državama članicama.

Članak 62.

U Švedskoj, u skraćenim postupcima po platnom nalogu (*betalningsföreläggande*) i postupka pomoći kod ovrhe (*handräckning*), izraz "sud" uključuje i švedsku službu za ovrhu (*kronofogdemyndighet*).

Članak 63.

1. Osoba s prebivalištem na teritoriju Velikog vojvodstva Luksemburg, koja je tužena pred sudom druge države članice prema članku 5. stavku 1., može odbiti podvrgnuti se nadležnosti tog suda ako se krajnje mjesto isporuke robe ili pružanja usluga nalazi u Luksemburgu.
2. Ako je prema stavku 1. krajnje mjesto isporuke robe ili pružanja usluga u Luksemburgu, svaki sporazum o nadležnosti valjan je samo ako je sastavljen u pisanom obliku ili usmeno s pisanom potvrdom, sukladno odredbama članka 23. stavka 1. točke (a).

CHAPTER V
GENERAL PROVISIONS

Article 59

1. In order to determine whether a party is domiciled in the Member State whose courts are seized of a matter, the court shall apply its internal law.
2. If a party is not domiciled in the Member State whose courts are seized of the matter, then, in order to determine whether the party is domiciled in another Member State, the court shall apply the law of that Member State.

Article 60

1. For the purposes of this Regulation, a company or other legal person or association of natural or legal persons is domiciled at the place where it has its:
 - (a) statutory seat, or
 - (b) central administration, or
 - (c) principal place of business.
2. For the purposes of the United Kingdom and Ireland "statutory seat" means the registered office or, where there is no such office anywhere, the place of incorporation or, where there is no such place anywhere, the place under the law of which the formation took place.
3. In order to determine whether a trust is domiciled in the Member State whose courts are seized of the matter, the court shall apply its rules of private international law.

Article 61

Without prejudice to any more favourable provisions of national laws, persons domiciled in a Member State who are being prosecuted in the criminal courts of another Member State of which they are not nationals for an offence which was not intentionally committed may be defended by persons qualified to do so, even if they do not appear in person. However, the court seized of the matter may order appearance in person; in the case of failure to appear, a judgment given in the civil action without the person concerned having had the opportunity to arrange for his defence need not be recognised or enforced in the other Member States.

Article 62

In Sweden, in summary proceedings concerning orders to pay (*betalningsföreläggande*) and assistance (*handräckning*), the expression "court" includes the "Swedish enforcement service" (*kronofogdemyndighet*).

Article 63

1. A person domiciled in the territory of the Grand Duchy of Luxembourg and sued in the court of another Member State pursuant to Article 5(1) may refuse to submit to the jurisdiction of that court if the final place of delivery of the goods or provision of the services is in Luxembourg.
2. Where, under paragraph 1, the final place of delivery of the goods or provision of the services is in Luxembourg, any agreement conferring jurisdiction must, in order to be valid, be accepted in writing or evidenced in writing within the meaning of Article 23(1)(a).

3. Odredbe ovog članka ne primjenjuju se na ugovore o pružanju financijskih usluga.

4. Odredbe ovog članka primjenjuju se u razdoblju od šest godina od dana stupanja na snagu ove Uredbe.

Članak 64.

1. U sporovima između zapovjednika i člana posade plovila registriranog u Grčkoj ili u Portugalu, o plaći ili drugim uvjetima službe, sud u državi članici mora utvrditi je li diplomatski ili konzularni službenik nadležan za plovilo obaviješten o sporu. Sud može odlučiti odmah po obavještavanju tog službenika.

2. Odredbe ovog članka primjenjuju se u razdoblju od šest godina od dana stupanja na snagu ove Uredbe.

Članak 65.

1. Na nadležnost iz članka 6(2) i članka 11. u tužbama iz garancije ili intervencijskim tužbama ne može se pozivati u Njemačkoj, Austriji i Mađarskoj. Bilo koja osoba koja ima prebivalište u drugoj državi članici može biti tužena pred sudovima:

- (a) Njemačke, prema člancima 68., 72–74. Zakona o parničnom postupku (Zivilprozessordnung) koji se odnose na obavijesti trećih,
- (b) Austrije, prema članku 21. Zakona o parničnom postupku (Zivilprozessordnung) koji se odnose na obavijesti trećih,
- (c) Mađarske, prema člancima 58–60. Zakona o parničnom postupku (Polgári perrendtartás) koji se odnose na obavijesti trećih.

(2) Presude donesene u drugim državama članicama prema članku 6(2) ili članku 11. bit će priznate i izvršene u Njemačkoj, Austriji i Mađarskoj u skladu s poglavljem III. Bilo kakvi učinci koje presude donesene u tim državama mogu imati na treće, primjenom odredaba iz paragrafa 1., također će biti priznate u drugim državama članicama.

POGLAVLJE VI.

PRIJELAZNE ODREDBE

Članak 66.

1. Ova se Uredba primjenjuje samo na postupke pokrenute i javne isprave sastavljene nakon njezina stupanja na snagu.

2. Međutim, ako je postupak u državi članici porijekla pokrenut prije stupanja na snagu ove Uredbe, sudske odluke donesene nakon tog datuma priznaju se i izvršavaju sukladno odredbama poglavlja III.:

(a) ako je postupak u državi članici porijekla pokrenut nakon stupanja na snagu Bruxelleske konvencije ili Luganske konvencije u državi članici porijekla i u državi članici u kojoj se traži njezino priznanje ili ovrha;

(b) u svim drugim slučajevima, ako je nadležnost utemeljena na pravilima koja odgovaraju odredbama poglavlja II. ili konvenciji sklopljenoj između države članice porijekla i države članice u kojoj se traži njezino priznanje ili ovrha, a koja je bila na snazi u trenutku pokretanja postupka.

3. The provisions of this Article shall not apply to contracts for the provision of financial services.

4. The provisions of this Article shall apply for a period of six years from entry into force of this Regulation.

Article 64

1. In proceedings involving a dispute between the master and a member of the crew of a seagoing ship registered in Greece or in Portugal, concerning remuneration or other conditions of service, a court in a Member State shall establish whether the diplomatic or consular officer responsible for the ship has been notified of the dispute. It may act as soon as that officer has been notified.

2. The provisions of this Article shall apply for a period of six years from entry into force of this Regulation.

Article 65

1. The jurisdiction specified in Article 6(2) and Article 11 in actions on a warranty of guarantee or in any other third party proceedings may not be resorted to Germany, Austria and Hungary. Any person domiciled in another Member State may be sued in the courts:

- (a) of Germany, pursuant to Articles 68 and 72 to 74 of the Code of Civil Procedure (Zivilprozessordnung) concerning third-party notices;
- (b) of Austria, pursuant to Article 21 of the Code of Civil Procedure (Zivilprozessordnung) concerning third-party notices;
- (c) of Hungary, pursuant to Articles 58 to 60 of the Code of Civil Procedure (Polgári perrendtartás) concerning third-party notices.

2. Judgments given in other Member States by virtue of Article 6(2), or Article 11 shall be recognised and enforced in Germany, Austria and Hungary in accordance with Chapter III. Any effects which judgments given in these States may have on third parties by application of the provisions in paragraph 1 shall also be recognised in the other Member States

CHAPTER VI

TRANSITIONAL PROVISIONS

Article 66

1. This Regulation shall apply only to legal proceedings instituted and to documents formally drawn up or registered as authentic instruments after the entry into force thereof.

2. However, if the proceedings in the Member State of origin were instituted before the entry into force of this Regulation, judgments given after that date shall be recognised and enforced in accordance with Chapter III,

(a) if the proceedings in the Member State of origin were instituted after the entry into force of the Brussels or the Lugano Convention both in the Member State of origin and in the Member State addressed;

(b) in all other cases, if jurisdiction was founded upon rules which accorded with those provided for either in Chapter II or in a convention concluded between the Member State of origin and the Member State addressed which was in force when the proceedings were instituted.

POGLAVLJE VII.

ODNOS PREMA DRUGIM PRAVNIM AKTIMA

Članak 67.

Ova Uredba ne utječe na primjenu propisa koji uređuju nadležnost te priznanje i ovrhu sudskih odluka u nekim posebnim pravnim područjima, koji su sadržani u pravnim aktima Zajednice ili u unutarnjem zakonodavstvu usklađenom prema odredbama tih pravnih akata.

Članak 68.

1. Ova Uredba, između država članica, zamjenjuje Bruxellesku konvenciju, osim za područja država članica koja spadaju u teritorijalno polje primjene te konvencije i koja su isključena iz ove Uredbe sukladno odredbama članka 299. Ugovora.

2. U mjeri u kojoj ova Uredba zamjenjuje odredbe Bruxelleske konvencije, svako pozivanje na odredbe Konvencije smatra se pozivanjem na odredbe ove Uredbe.

Članak 69.

Uz poštovanje odredaba članka 66. stavka 2. i članka 70., ova Uredba, među državama članicama, zamjenjuje sljedeće međunarodne konvencije i ugovore:

- Konvenciju između Belgije i Francuske o nadležnosti, valjanosti i ovrsi sudskih odluka, arbitražnih pravorijeka i javnih isprava, potpisanu u Parizu 8. srpnja 1899.,
- Konvenciju između Belgije i Nizozemske o nadležnosti, stečaju, valjanosti i ovrsi sudskih odluka, arbitražnih pravorijeka i javnih isprava, potpisanu u Bruxellesu 28. ožujka 1925.,
- Konvenciju između Francuske i Italije o ovrsi sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Rimu 3. lipnja 1930.,
- Konvenciju između Ujedinjenog Kraljevstva i Francuske Republike o međusobnoj ovrsi sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, s Protokolom, potpisanu u Parizu 18. siječnja 1934.,
- Konvenciju između Ujedinjenog Kraljevstva i Kraljevine Belgije o međusobnoj ovrsi sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, s Protokolom, potpisanu u Bruxellesu 2. svibnja 1934.,
- Konvenciju između Njemačke i Italije o priznanju i ovrsi sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Rimu 9. ožujka 1936.,
- Konvenciju između Belgije i Austrije o međusobnom priznanju i ovrsi sudskih odluka i javnih isprava koje se odnose na obveze uzdržavanja, potpisanu u Beču 25. listopada 1957.,
- Konvenciju između Njemačke i Belgije o uzajamnom priznanju i ovrsi sudskih odluka, arbitražnih pravorijeka i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Bonnu 30. lipnja 1958.,

CHAPTER VII

RELATIONS WITH OTHER INSTRUMENTS

Article 67

This Regulation shall not prejudice the application of provisions governing jurisdiction and the recognition and enforcement of judgments in specific matters which are contained in Community instruments or in national legislation harmonised pursuant to such instruments.

Article 68

1. This Regulation shall, as between the Member States, supersede the Brussels Convention, except as regards the territories of the Member States which fall within the territorial scope of that Convention and which are excluded from this Regulation pursuant to Article 299 of the Treaty.

2. In so far as this Regulation replaces the provisions of the Brussels Convention between Member States, any reference to the Convention shall be understood as a reference to this Regulation.

Article 69

Subject to Article 66(2) and Article 70, this Regulation shall, as between Member States, supersede the following conventions and treaty concluded between two or more of them:

- the Convention between Belgium and France on Jurisdiction and the Validity and Enforcement of Judgments, Arbitration Awards and Authentic Instruments, signed at Paris on 8 July 1899,
- the Convention between Belgium and the Netherlands on Jurisdiction, Bankruptcy, and the Validity and Enforcement of Judgments, Arbitration Awards and Authentic Instruments, signed at Brussels on 28 March 1925,
- the Convention between France and Italy on the Enforcement of Judgments in Civil and Commercial Matters, signed at Rome on 3 June 1930,
- the Convention between the United Kingdom and the French Republic providing for the reciprocal enforcement of judgments in civil and commercial matters, with Protocol, signed at Paris on 18 January 1934,
- the Convention between the United Kingdom and the Kingdom of Belgium providing for the reciprocal enforcement of judgments in civil and commercial matters, with Protocol, signed at Brussels on 2 May 1934,
- the Convention between Germany and Italy on the Recognition and Enforcement of Judgments in Civil and Commercial Matters, signed at Rome on 9 March 1936,
- the Convention between Belgium and Austria on the Reciprocal Recognition and Enforcement of Judgments and Authentic Instruments relating to Maintenance Obligations, signed at Vienna on 25 October 1957,
- the Convention between Germany and Belgium on the Mutual Recognition and Enforcement of Judgments, Arbitration Awards and Authentic Instruments in Civil and Commercial Matters, signed at Bonn on 30 June 1958,

- Konvenciju između Nizozemske i Italije o priznanju i ovrsi sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Rimu 17. travnja 1959.,
- Konvenciju između Njemačke i Austrije o međusobnom priznanju i ovrsi sudskih odluka, nagodbi i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Beču 6. lipnja 1959.,
- Konvenciju između Belgije i Austrije o međusobnom priznanju i ovrsi sudskih odluka, arbitražnih pravorijeka i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Beču 16. lipnja 1959.,
- Konvenciju između Ujedinjenog Kraljevstva i Savezne Republike Njemačke o međusobnom priznanju i ovrsi sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Bonnu 14. srpnja 1960.,
- Konvenciju između Ujedinjenog Kraljevstva i Austrije o međusobnom priznanju i ovrsi sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Beču 14. srpnja 1961., s Protokolom koji je izmjenjuje i dopunjuje, potpisanim u Londonu 6. ožujka 1970.,
- Konvenciju između Grčke i Njemačke o međusobnom priznanju i ovrsi sudskih odluka, nagodbi i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Ateni 4. studenoga 1961.,
- Konvenciju između Belgije i Italije o priznanju i ovrsi sudskih odluka i drugih ovršnih instrumenata u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Rimu 6. travnja 1962.,
- Konvenciju između Nizozemske i Njemačke o uzajamnom priznanju i ovrsi sudskih odluka i drugih ovršnih instrumenata u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Den Haagu 30. kolovoza 1962.,
- Konvenciju između Nizozemske i Austrije o međusobnom priznanju i ovrsi sudskih odluka i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Den Haagu 6. veljače 1963.,
- Konvenciju između Ujedinjenog Kraljevstva i Republike Italije o međusobnom priznanju i ovrsi sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Rimu 7. veljače 1964., s Protokolom koji je izmjenjuje i dopunjuje potpisanim u Rimu 14. srpnja 1970.,
- Konvenciju između Francuske i Austrije o priznanju i ovrsi sudskih odluka i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Beču 15. srpnja 1966.,
- Konvenciju između Ujedinjenog Kraljevstva i Kraljevine Nizozemske o priznanju i ovrsi sudskih odluka i javnih isprava u građanskim stvarima, potpisanu u Den Haagu 17. studenoga 1967.,
- Konvenciju između Španjolske i Francuske o priznanju i ovrsi sudskih odluka i arbitražnih pravorijeka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Parizu 28. svibnja 1969.,
- Konvenciju između Luksemburga i Austrije o priznanju i ovrsi sudskih odluka i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Luksemburgu 29. srpnja 1971.,

- the Convention between the Netherlands and Italy on the Recognition and Enforcement of Judgments in Civil and Commercial Matters, signed at Rome on 17 April 1959,
- the Convention between Germany and Austria on the Reciprocal Recognition and Enforcement of Judgments, Settlements and Authentic Instruments in Civil and Commercial Matters, signed at Vienna on 6 June 1959,
- the Convention between Belgium and Austria on the Reciprocal Recognition and Enforcement of Judgments, Arbitral Awards and Authentic Instruments in Civil and Commercial Matters, signed at Vienna on 16 June 1959,
- the Convention between the United Kingdom and the Federal Republic of Germany for the reciprocal recognition and enforcement of judgments in civil and commercial matters, signed at Bonn on 14 July 1960,
- the Convention between the United Kingdom and Austria providing for the reciprocal recognition and enforcement of judgments in civil and commercial matters, signed at Vienna on 14 July 1961, with amending Protocol signed at London on 6 March 1970,
- the Convention between Greece and Germany for the Reciprocal Recognition and Enforcement of Judgments, Settlements and Authentic Instruments in Civil and Commercial Matters, signed in Athens on 4 November 1961,
- the Convention between Belgium and Italy on the Recognition and Enforcement of Judgments and other Enforceable Instruments in Civil and Commercial Matters, signed at Rome on 6 April 1962,
- the Convention between the Netherlands and Germany on the Mutual Recognition and Enforcement of Judgments and Other Enforceable Instruments in Civil and Commercial Matters, signed at The Hague on 30 August 1962,
- the Convention between the Netherlands and Austria on the Reciprocal Recognition and Enforcement of Judgments and Authentic Instruments in Civil and Commercial Matters, signed at The Hague on 6 February 1963,
- the Convention between the United Kingdom and the Republic of Italy for the reciprocal recognition and enforcement of judgments in civil and commercial matters, signed at Rome on 7 February 1964, with amending Protocol signed at Rome on 14 July 1970,
- the Convention between France and Austria on the Recognition and Enforcement of Judgments and Authentic Instruments in Civil and Commercial Matters, signed at Vienna on 15 July 1966,
- the Convention between the United Kingdom and the Kingdom of the Netherlands providing for the reciprocal recognition and enforcement of judgments in civil matters, signed at The Hague on 17 November 1967,
- the Convention between Spain and France on the Recognition and Enforcement of Judgment Arbitration Awards in Civil and Commercial Matters, signed at Paris on 28 May 1969,
- the Convention between Luxembourg and Austria on the Recognition and Enforcement of Judgments and Authentic Instruments in Civil and Commercial Matters, signed at Luxembourg on 29 July 1971,

- Konvenciju između Italije i Austrije o priznanju i ovrši sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, o sudskim nagodbama i o javnim ispravama, potpisanu u Rimu 16. studenoga 1971.,
- Konvenciju između Španjolske i Italije o pravnoj pomoći, priznanju i ovrši sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Madridu 22. svibnja 1973.,
- Konvenciju između Finske, Islanda, Norveške, Švedske i Danske o priznanju i ovrši sudskih odluka u građanskim stvarima, potpisanu u Kopenhagenu 11. listopada 1977.,
- Konvenciju između Austrije i Švedske o priznanju i ovrši sudskih odluka u građanskim stvarima, potpisanu u Stockholmu 16. rujna 1982.,
- Konvenciju između Španjolske i Savezne Republike Njemačke o priznanju i ovrši sudskih odluka, nagodbi i ovršnih javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Bonnu 14. studenoga 1983.,
- Konvenciju između Austrije i Španjolske o priznanju i ovrši sudskih odluka, nagodbi i ovršnih javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Beču 17. veljače 1984.,
- Konvenciju između Finske i Austrije o priznanju i ovrši sudskih odluka u građanskim stvarima, potpisanu u Beču 17. studenoga 1986., i
- Ugovor između Belgije, Nizozemske i Luksemburga o nadležnosti, stečaju, valjanosti i ovrši sudskih odluka, arbitražnih odluka i javnih isprava, potpisan u Bruxellesu 24. studenoga 1961., u mjeri u kojoj je na snazi.
- Konvenciju između Čehoslovačke i Portugala o priznanju i ovrši sudskih odluka, potpisanu u Lisabonu 23. studenog 1927., koja je još uvijek na snazi između Republike Češke i Portugala,
- Konvenciju između Federativne Narodne Republike Jugoslavije i Republike Austrije o uzajamnoj pravosudnoj suradnji, potpisanu u Beču 16. prosinca 1954.,
- Konvenciju između Narodne Republike Poljske i Narodne Republike Mađarske o pravnoj pomoći u građanskim, obiteljskim i kaznenim stvarima, potpisanu u Budimpešti 6. ožujka 1959.,
- Konvenciju između Federativne Narodne Republike Jugoslavije i Kraljevine Grčke o uzajamnom priznanju i ovrši sudskih odluka, potpisanu u Ateni 18. lipnja 1959.,
- Konvenciju između Narodne Republike Poljske i Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima, potpisanu u Varšavi 6. veljače 1960., trenutno na snazi između Poljske i Slovenije,
- Sporazum između Federativne Narodne Republike Jugoslavije i Republike Austrije o uzajamnom priznanju i ovrši arbitražnih odluka i arbitražnih nagodbi u trgovačkim stvarima, potpisan u Beogradu 18. ožujka 1960.,
- Sporazum između Federativne Narodne Republike Jugoslavije i Republike Austrije o uzajamnom priznanju i ovrši odluka u predmetima vezanim uz alimentaciju, potpisan u Beču 10. listopada 1961.,

- the Convention between Italy and Austria on the Recognition and Enforcement of Judgments in Civil and Commercial Matters, of Judicial Settlements and of Authentic Instruments, signed at Rome on 16 November 1971,
- the Convention between Spain and Italy regarding Legal Aid and the Recognition and Enforcement of Judgments in Civil and Commercial Matters, signed at Madrid on 22 May 1973,
- the Convention between Finland, Iceland, Norway, Sweden and Denmark on the Recognition and Enforcement of Judgments in Civil Matters, signed at Copenhagen on 11 October 1977,
- the Convention between Austria and Sweden on the Recognition and Enforcement of Judgments in Civil Matters, signed at Stockholm on 16 September 1982,
- the Convention between Spain and the Federal Republic of Germany on the Recognition and Enforcement of Judgments, Settlements and Enforceable Authentic Instruments in Civil and Commercial Matters, signed at Bonn on 14 November 1983,
- the Convention between Austria and Spain on the Recognition and Enforcement of Judgments, Settlements and Enforceable Authentic Instruments in Civil and Commercial Matters, signed at Vienna on 17 February 1984,
- the Convention between Finland and Austria on the Recognition and Enforcement of Judgments in Civil Matters, signed at Vienna on 17 November 1986, and
- the Treaty between Belgium, the Netherlands and Luxembourg in Jurisdiction, Bankruptcy, and the Validity and Enforcement of Judgments, Arbitration Awards and Authentic Instruments, signed at Brussels on 24 November 1961, in so far as it is in force.
- the Convention between the Czechoslovak Republic and Portugal on the Recognition and Enforcement of Court Decisions, signed at Lisbon on 23 November 1927, still in force between the Czech Republic and Portugal,
- the Convention between the Federative People's Republic of Yugoslavia and the Republic of Austria on Mutual Judicial Cooperation, signed at Vienna on 16 December 1954,
- the Convention between the Polish People's Republic and the Hungarian People's Republic on the Legal Assistance in Civil, Family and Criminal Matters, signed at Budapest on 6 March 1959,
- the Convention between the Federative People's Republic of Yugoslavia and the Kingdom of Greece on the Mutual Recognition and Enforcement of Judgments, signed at Athens on 18 June 1959,
- the Convention between the Polish People's Republic and the Federative People's Republic of Yugoslavia on the Legal Assistance in Civil and Criminal Matters, signed at Warsaw on 6 February 1960, now in force between Poland and Slovenia,
- the Agreement between the Federative People's Republic of Yugoslavia and the Republic of Austria on the Mutual Recognition and Enforcement of Arbitral Awards and Arbitral Settlements in Commercial Matters, signed at Belgrade on 18 March 1960,
- the Agreement between the Federative People's Republic of Yugoslavia and the Republic of Austria on the Mutual Recognition and Enforcement of Decisions in Alimony Matters, signed at Vienna on 10 October 1961,

- Konvenciju između Poljske i Austrije o uzajamnim odnosima u građanskim stvarima i dokumentima, potpisanu u Beču 11. prosinca 1963.,
- Ugovor između Socijalističke Republike Čehoslovačke i Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije o rješavanju pravnih odnosa u građanskim, obiteljskim i kaznenim stvarima, potpisani u Beogradu 20. siječnja 1964., i dalje na snazi između Republike Češke, Slovačke i Slovenije.
- Konvenciju između Poljske i Francuske o mjerodavnom pravu, nadležnosti i ovrsi odluka u području osobnog i obiteljskog prava, sklopljenu u Varšavi 5. travnja 1967.,
- Konvenciju između vlada Jugoslavije i Francuske o priznanju i ovrsi sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Parizu 18. svibnja 1971.,
- Konvenciju između Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije i Kraljevine Belgije o priznanju i ovrsi sudskih odluka u predmetima vezanim uz alimentaciju, potpisanu u Beogradu 12. prosinca 1973.,
- Konvenciju između Mađarske i Grčke o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima, potpisanu u Budimpešti 8. listopada 1979.,
- Konvenciju između Poljske i Grčke o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima, potpisanu u Ateni 24. listopada 1979.,
- Konvenciju između Mađarske i Francuske o pravnoj pomoći u građanskim i obiteljskim stvarima, o priznanju i ovrsi odluka i o pravnoj pomoći u kaznenim stvarima i izručenju, potpisanu u Budimpešti 31. srpnja 1980.,
- Ugovor između Socijalističke Republike Čehoslovačke i Helenske Republike o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima, potpisani u Ateni 22. listopada 1980., još uvijek na snazi između Republike Češke, Slovačke i Grčke,
- Konvenciju između Cipra i Narodne Republike Mađarske o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima, potpisanu u Nikoziji 30. studenog 1981.,
- Ugovor između Socijalističke Republike Čehoslovačke i Cipra o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima, potpisani u Nikoziji 23. travnja 1982., i dalje na snazi između Republike Češke, Slovačke i Cipra,
- Sporazum između Cipra i Grčke o pravosudnoj suradnji u predmetima iz građanskog, obiteljskog, trgovačkog i kaznenog prava, potpisani u Nikoziji 5. ožujka 1984.,
- Ugovor između Vlade Socijalističke Republike Čehoslovačke i Vlade Republike Francuske o pravnoj pomoći i priznanju i ovrsi sudskih odluka u građanskim, obiteljskim i trgovačkim stvarima, potpisani u Parizu 10. svibnja 1984., i dalje na snazi između Republike Češke, Slovačke i Francuske,
- Sporazum između Cipra i Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima, potpisani u Nikoziji 19. rujna 1984., trenutno na snazi između Cipra i Slovenije,
- Ugovor između Socijalističke Republike Čehoslovačke i Republike Italije o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima, potpisani u Pragu 6. prosinca 1985., još uvijek na snazi između Republike Češke, Slovačke i Italije,

- the Convention between Poland and Austria on Mutual Relations in Civil Matters and on Documents, signed at Vienna on 11 December 1963,
- the Treaty between the Czechoslovak Socialist Republic and the Socialist Federative Republic of Yugoslavia on Settlement of Legal Relations in Civil, Family and Criminal Matters, signed at Belgrade on 20 January 1964, still in force between the Czech Republic, Slovakia and Slovenia,
- the Convention between Poland and France on Applicable Law, Jurisdiction and the Enforcement of Judgments in the Field of Personal and Family Law, concluded in Warsaw on 5 April 1967,
- the Convention between the Governments of Yugoslavia and France on the Recognition and Enforcement of Judgments in Civil and Commercial Matters, signed at Paris on 18 May 1971,
- the Convention between the Federative Socialist Republic of Yugoslavia and the Kingdom of Belgium on the Recognition and Enforcement of Court Decisions in Alimony Matters, signed at Belgrade on 12 December 1973,
- the Convention between Hungary and Greece on Legal Assistance in Civil and Criminal Matters, signed at Budapest on 8 October 1979,
- the Convention between Poland and Greece on Legal Assistance in Civil and Criminal Matters, signed at Athens on 24 October 1979,
- the Convention between Hungary and France on Legal Assistance in Civil and Family Law, on the Recognition and Enforcement of Decisions and on Legal Assistance in Criminal Matters and on Extradition, signed at Budapest on 31 July 1980,
- the Treaty between the Czechoslovak Socialist Republic and the Hellenic Republic on Legal Aid in Civil and Criminal Matters, signed at Athens on 22 October 1980, still in force between the Czech Republic, Slovakia and Greece,
- the Convention between the Republic of Cyprus and the Hungarian People's Republic on Legal Assistance in Civil and Criminal Matters, signed at Nicosia on 30 November 1981,
- the Treaty between the Czechoslovak Socialist Republic and the Republic of Cyprus on Legal Aid in Civil and Criminal Matters, signed at Nicosia on 23 April 1982, still in force between the Czech Republic, Slovakia and Cyprus,
- the Agreement between the Republic of Cyprus and the Republic of Greece on Legal Cooperation in Matters of Civil, Family, Commercial and Criminal Law, signed at Nicosia on 5 March 1984,
- the Treaty between the Government of the Czechoslovak Socialist Republic and the Government of the Republic of France on Legal Aid and the Recognition and Enforcement of Judgments in Civil, Family and Commercial Matters, signed at Paris on 10 May 1984, still in force between the Czech Republic, Slovakia and France,
- the Agreement between the Republic of Cyprus and the Socialist Federal Republic of Yugoslavia on Legal Assistance in Civil and Criminal Matters, signed at Nicosia on 19 September 1984, now in force between Cyprus and Slovenia,
- the Treaty between the Czechoslovak Socialist Republic and the Italian Republic on Legal Aid in Civil and Criminal Matters, signed at Prague on 6 December 1985, still in force between the Czech Republic, Slovakia and Italy,

- Ugovor između Socijalističke Republike Čehoslovačke i Kraljevine Španjolske o pravnoj pomoći, priznanju i ovrši sudskih odluka u građanskim stvarima, potpisan u Madridu 4. svibnja 1987., još uvijek na snazi između Republike Češke, Slovačke i Španjolske,
- Ugovor između Socijalističke Republike Čehoslovačke i Narodne Republike Poljske o pravnoj pomoći i nagodbi pravnih odnosa u građanskim, obiteljskim, radnim i kaznenim stvarima, potpisan u Varšavi 21. prosinca 1987., još uvijek na snazi između Republike Češke, Slovačke i Poljske,
- Ugovor između Socijalističke Republike Čehoslovačke i Narodne Republike Mađarske o pravnoj pomoći i nagodbi pravnih odnosa u građanskim, obiteljskim i kaznenim stvarima, potpisan u Bratislavi 28. ožujka 1989., još uvijek na snazi između Republike Češke, Slovačke i Mađarske,
- Konvenciju između Poljske i Italije o pravosudnoj suradnji i priznaju i ovrši sudskih odluka u građanskim stvarima, potpisana u Varšavi 28. travnja 1989.,
- Ugovor između Republike Češke i Republike Slovačke o pravnoj pomoći koju pružaju sudska tijela i o nagodbama određenih pravnih odnosa u građanskim i kaznenim stvarima, potpisan u Pragu 29. listopada 1992.,
- Sporazum između Republike Latvije, Republike Estonije i Republike Litve o pravnoj pomoći i pravnim odnosima, potpisan u Talinu 11. studenog 1992.,
- Sporazum između Republike Poljske i Republike Litve o pravnoj pomoći i pravnim odnosima u građanskim, obiteljskim, radnim i kaznenim stvarima, potpisan u Varšavi 26. siječnja 1993.,
- Sporazum između Republike Latvije i Republike Poljske o pravnoj pomoći i pravnim odnosima u građanskim, obiteljskim, radnim i kaznenim stvarima, potpisan u Rigi 23. veljače 1994.,
- Sporazum između Republike Cipar i Republike Poljske o pravnoj suradnji u građanskim i kaznenim stvarima, potpisan u Nikoziji 14. studenog 1996.,
- Sporazum između Estonije i Poljske o dodjeljivanju pravne pomoći i pravnim odnosima u građanskim, radnim i kaznenim stvarima, potpisan u Talinu 27. studenog 1998.
- Konvenciju između Bugarske i Belgije o pojedinim pitanjima pravosuđa, potpisana u Sofiji 2. srpnja 1930.,
- Sporazum između Narodne Republike Bugarske i Federativne Narodne Republike Jugoslavije o uzajamnoj pravnoj pomoći, potpisan u Sofiji 23. ožujka 1956., još uvijek na snazi u Bugarskoj i Sloveniji,
- Ugovor između Narodne Republike Rumunjske i Narodne Republike Mađarske o pravnoj pomoći u građanskim, obiteljskim i trgovačkim stvarima, potpisan u Bukureštu 7. listopada 1958.,
- Ugovor između Narodne Republike Rumunjske i Republike Čehoslovačke o pravnoj pomoći u građanskim, obiteljskim i kaznenim stvarima, potpisan u Pragu 25. listopada 1958., još uvijek na snazi između Rumunjske i Slovačke,

- the Treaty between the Czechoslovak Socialist Republic and the Kingdom of Spain on Legal Aid, Recognition and Enforcement of Court Decisions in Civil Matters, signed at Madrid on 4 May 1987, still in force between the Czech Republic, Slovakia and Spain,
- the Treaty between the Czechoslovak Socialist Republic and the Polish People's Republic on Legal Aid and Settlement of Legal Relations in Civil, Family, Labour and Criminal Matters, signed at Warsaw on 21 December 1987, still in force between the Czech Republic, Slovakia and Poland,
- the Treaty between the Czechoslovak Socialist Republic and the Hungarian People's Republic on Legal Aid and Settlement of Legal Relations in Civil, Family and Criminal Matters, signed at Bratislava on 28 March 1989, still in force between the Czech Republic, Slovakia and Hungary,
- the Convention between Poland and Italy on Judicial Assistance and the Recognition and Enforcement of Judgments in Civil Matters, signed at Warsaw on 28 April 1989,
- the Treaty between the Czech Republic and the Slovak Republic on Legal Aid provided by Judicial Bodies and on Settlements of Certain Legal Relations in Civil and Criminal Matters, signed at Prague on 29 October 1992,
- the Agreement between the Republic of Latvia, the Republic of Estonia and the Republic of Lithuania on Legal Assistance and Legal Relationships, signed at Tallinn on 11 November 1992,
- the Agreement between the Republic of Poland and the Republic of Lithuania on Legal Assistance and Legal Relations in Civil, Family, Labour and Criminal Matters, signed in Warsaw on 26 January 1993,
- the Agreement between the Republic of Latvia and the Republic of Poland on Legal Assistance and Legal Relationships in Civil, Family, Labour and Criminal Matters, signed at Riga on 23 February 1994,
- the Agreement between the Republic of Cyprus and the Republic of Poland on Legal Cooperation in Civil and Criminal Matters, signed at Nicosia on 14 November 1996,
- the Agreement between Estonia and Poland on Granting Legal Assistance and Legal Relations on Civil, Labour and Criminal Matters, signed at Tallinn on 27 November 1998,
- the Convention between Bulgaria and Belgium on certain Judicial Matters, signed at Sofia on 2 July 1930,
- the Agreement between the People's Republic of Bulgaria and the Federative People's Republic of Yugoslavia on Mutual Legal Assistance, signed at Sofia on 23 March 1956, still in force between Bulgaria and Slovenia,
- the Treaty between the People's Republic of Romania and the People's Republic of Hungary on Legal Assistance in Civil, Family and Criminal Matters, signed at Bucharest on 7 October 1958,
- the Treaty between the People's Republic of Romania and the Czechoslovak Republic on Legal Assistance in Civil, Family and Criminal Matters, signed at Prague on 25 October 1958, still in force between Romania and Slovakia,

- Sporazum između Narodne Republike Bugarske i Narodne Republike Rumunjske o pravnoj pomoći u građanskim, obiteljskim i kaznenim stvarima, potpisan u Sofiji 3. prosinca 1958.,
- Ugovor između Narodne Republike Rumunjske i Federativne Narodne Republike Jugoslavije o pravnoj pomoći, potpisan u Beogradu 18. listopada 1960. i pripadajući Protokol, još uvijek na snazi između Rumunjske i Slovenije,
- Sporazum između Narodne Republike Bugarske i Narodne Republike Poljske o pravnoj pomoći i pravnim odnosima u građanskim, obiteljskim i kaznenim stvarima, potpisan u Varšavi 4. prosinca 1961.,
- Konvenciju između Socijalističke Republike Rumunjske i Republike Austrije o pravnoj pomoći u građanskom i obiteljskom pravu i valjanosti i dostave dokumenata i pripadajućih Protokola, potpisana u Beču 17. studenog 1965.,
- Sporazum između Narodne Republike Bugarske i Narodne Republike Mađarske o pravnoj pomoći u građanskim, obiteljskim i kaznenim stvarima, potpisan u Sofiji 16. svibnja 1966.,
- Konvenciju između Socijalističke Republike Rumunjske i Helenske Republike o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima i pripadajući Protokol, potpisanu u Bukureštu 19. studenog 1972.,
- Konvenciju između Socijalističke Republike Rumunjske i Republike Italije o pravosudnoj suradnji u građanskim i kaznenim stvarima, potpisana u Bukureštu 11. studenog 1972.,
- Konvenciju između Socijalističke Republike Rumunjske i Republike Francuske o pravosudnoj suradnji u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisana u Parizu 5. studenog 1974.,
- Konvenciju između Socijalističke Republike Rumunjske i Kraljevine Belgije o pravosudnoj suradnji u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisana u Bukureštu 30. studenog 1975.,
- Sporazum između Narodne Republike Bugarske i Helenske Republike o pravosudnoj suradnji u građanskim i kaznenim stvarima, potpisan u Ateni 10. travnja 1976.,
- Sporazum između Narodne Republike Bugarske i Helenske Socijalističke Republike Čehoslovačke o pravosudnoj suradnji i nagodbi u odnosima iz građanskih, obiteljskih i kaznenih stvari, potpisan u Sofiji 25. studenog 1976.,
- Konvenciju između Socijalističke Republike Rumunjske i Ujedinjenog Kraljevstva Velike Britanije i Sjeverne Irske o pravosudnoj suradnji u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisana u Londonu 15. lipnja 1978.,
- Dodatni Protokol uz Konvenciju između Socijalističke Republike Rumunjske i Kraljevine Belgije o pravosudnoj suradnji u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisan u Bukureštu 20. studenog 1979.,
- Konvenciju između Socijalističke Republike Rumunjske i Kraljevine Belgije o priznanju i ovrsi odluka o obvezama uzdržavanja, potpisana u Bukureštu 30. studenog 1979.,

- the Agreement between the People's Republic of Bulgaria and the Romanian People's Republic on Legal Assistance in Civil, Family and Criminal Matters, signed at Sofia on 3 December 1958,
- the Treaty between the People's Republic of Romania and the Federal People's Republic of Yugoslavia on Legal Assistance, signed at Belgrade on 18 October 1960 and its Protocol, still in force between Romania and Slovenia,
- the Agreement between the People's Republic of Bulgaria and the Polish People's Republic on Legal Assistance and Legal Relations in Civil, Family and Criminal Matters, signed at Warsaw on 4 December 1961,
- the Convention between the Socialist Republic of Romania and the Republic of Austria on Legal Assistance in Civil and Family law and the Validity and Service of Documents and its annexed Protocol, signed at Vienna on 17 November 1965,
- the Agreement between the People's Republic of Bulgaria and the Hungarian People's Republic on Legal Assistance in Civil, Family and Criminal Matters, signed at Sofia on 16 May 1966,
- the Convention between the Socialist Republic of Romania and the Hellenic Republic on Legal Assistance in Civil and Criminal Matters and its Protocol, signed at Bucharest on 19 October 1972,
- the Convention between the Socialist Republic of Romania and the Italian Republic on Judicial Assistance in Civil and Criminal Matters, signed at Bucharest on 11 November 1972,
- the Convention between the Socialist Republic of Romania and the French Republic on Legal Assistance in Civil and Commercial Matters, signed at Paris on 5 November 1974,
- the Convention between the Socialist Republic of Romania and the Kingdom of Belgium on Legal Assistance in Civil and Commercial Matters, signed at Bucharest on 30 October 1975,
- the Agreement between the People's Republic of Bulgaria and the Hellenic Republic on Legal Assistance in Civil and Criminal Matters, signed at Athens on 10 April 1976,
- the Agreement between the People's Republic of Bulgaria and the Czechoslovak Socialist Republic on Legal Assistance and Settlement of Relations in Civil, Family and Criminal Matters, signed at Sofia on 25 November 1976,
- the Convention between the Socialist Republic of Romania and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland on Legal Assistance in Civil and Commercial Matters, signed at London on 15 June 1978,
- the Additional Protocol to the Convention between the Socialist Republic of Romania and the Kingdom of Belgium on Legal Assistance Civil and Commercial Matters, signed at Bucharest on 30 October 1979,
- the Convention between the Socialist Republic of Romania and the Kingdom of Belgium on Recognition and Enforcement of Decisions in Alimony Obligations, signed at Bucharest on 30 October 1979,

- Konvenciju između Socijalističke Republike Rumunjske i Kraljevine Belgije o priznanju i ovrši odluka o razvodu, potpisanu u Bukureštu 6. studenog 1980.,
- Sporazum između Narodne Republike Bugarske i Republike Cipar o pravosudnoj suradnji u građanskim i kaznenim stvarima, potpisan u Nikoziji 29. travnja 1983.,
- Sporazum između Narodne Republike Bugarske i Republike Francuske o uzajamnoj pravosudnoj suradnji u građanskim stvarima, potpisan u Sofiji 18. siječnja 1989.,
- Sporazum između Narodne Republike Bugarske i Republike Italiji o pravosudnoj suradnji i ovrši odluka u građanskim stvarima, potpisan u Rimu 18. svibnja 1990.,
- Sporazum između Republike Bugarske i Kraljevine Španjolske o uzajamnoj pravosudnoj suradnji u građanskim stvarima, potpisan u Sofiji 22. svibnja 1993.,
- Ugovor između Rumunjske i Češke Republike o pravosudnoj suradnji u građanskim stvarima, potpisan u Bukureštu 11. srpnja 1994.,
- Konvenciju između Rumunjske i Kraljevine Španjolske o nadležnosti, priznanju i ovrši odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Bukureštu 17. studenog 1997.,
- Konvenciju između Rumunjske i Kraljevine Španjolske – komplementarna s Haškom konvencijom o građanskom postupku (Den Haag, 1. ožujka 1954.), potpisanu u Bukureštu 17. studenog 1997.,
- Ugovor između Rumunjske i Republike Poljske o pravosudnoj suradnji i pravnim odnosima u građanskim predmetima, potpisan u Bukureštu 15. svibnja 1999.

Članak 70.

1. Međunarodne konvencije i ugovor iz članka 69. nastavljaju proizvoditi pravne učinke u pogledu pitanja na koja se ne odnosi ova Uredba.
2. Oni nastavljaju proizvoditi pravne učinke u odnosu na sudske odluke, donesene je javne isprave sastavljene prije stupanja na snagu ove Uredbe.

Članak 71.

1. Ova Uredba ne utječe ni na konvencije čije su stranke države članice, a koje, za neko posebno pravno područje, uređuju nadležnost ili priznanje i ovrhu sudskih odluka.
2. S ciljem njezina jedinstvenog tumačenja, odredba stavka 1. primjenjuje se na sljedeći način:
 - (a) ova Uredba ne sprječava sud države članice koja je stranka konvencije o nekom posebnom pravnom području, da prihvati nadležnost prema toj konvenciji, čak i ako tuženik ima prebivalište u drugoj državi članici koja nije stranka te konvencije. Sud pred kojim se vodi postupak u svakome slučaju primjenjuje članak 26. ove Uredbe;
 - (b) sudske odluke koje donese sud države članice na temelju nadležnosti prema odredbama konvencije o nekom posebnom pravnome području, priznaju se i ovršavaju u drugim državama članicama prema odredbama ove Uredbe.

- the Convention between the Socialist Republic of Romania and the Kingdom of Belgium on Recognition and Enforcement of Divorce Decisions, signed at Bucharest on 6 November 1980,
- the Agreement between the People's Republic of Bulgaria and the Republic of Cyprus on Legal Assistance in Civil and Criminal Matters, signed at Nicosia on 29 April 1983,
- the Agreement between the Government of the People's Republic of Bulgaria and the Government of the French Republic on Mutual Legal Assistance in Civil Matters, signed at Sofia on 18 January 1989,
- the Agreement between the People's Republic of Bulgaria and the Italian Republic on Legal Assistance and Enforcement of Decisions in Civil Matters, signed at Rome on 18 May 1990,
- the Agreement between the Republic of Bulgaria and the Kingdom of Spain on Mutual Legal Assistance in Civil Matters, signed at Sofia on 23 May 1993,
- the Treaty between Romania and the Czech Republic on Judicial Assistance in Civil Matters, signed at Bucharest on 11 July 1994,
- the Convention between Romania and the Kingdom of Spain on Jurisdiction, Recognition and Enforcement of Decisions in Civil and Commercial Matters, signed at Bucharest on 17 November 1997,
- the Convention between Romania and the Kingdom of Spain – complementary to the Hague Convention relating to civil procedure law (Hague, 1 March 1954), signed at Bucharest on 17 November 1997,
- the Treaty between Romania and the Republic of Poland on Legal Assistance and Legal Relations in Civil Cases, signed at Bucharest on 15 May 1999.

Article 70

1. The Treaty and the Conventions referred to in Article 69 shall continue to have effect in relation to matters to which this Regulation does not apply.
2. They shall continue to have effect in respect of judgments given and documents formally drawn up or registered as authentic instruments before the entry into force of this Regulation.

Article 71

1. This Regulation shall not affect any conventions to which the Member States are parties and which in relation to particular matters, govern jurisdiction or the recognition or enforcement of judgments.
2. With a view to its uniform interpretation, paragraph 1 shall be applied in the following manner:
 - (a) this Regulation shall not prevent a court of a Member State, which is a party to a convention on a particular matter, from assuming jurisdiction in accordance with that convention, even where the defendant is domiciled in another Member State which is not a party to that convention. The court hearing the action shall, in any event, apply Article 26 of this Regulation;
 - (b) judgments given in a Member State by a court in the exercise of jurisdiction provided for in a convention on a particular matter shall be recognised and enforced in the other Member States in accordance with this Regulation.

Ako konvencija o nekom posebnom pravnom području čije su stranke obje države članice, i ona u kojoj je donesena sudska odluka i država članica u kojoj se traži njezino priznanje i ovrha, propisuje pretpostavke za priznanje ili ovrhu sudskih odluka, te se pretpostavke primjenjuju. U svakom slučaju, mogu se primjenjivati odredbe ove Uredbe koje se odnose na postupak priznanja i ovrhe sudskih odluka.

Članak 72.

Ova Uredba ne utječe na sporazume kojima su se države članice obvezale, prije stupanja na snagu ove Uredbe, sukladno odredbama članka 59. Bruxelleske konvencije, da neće priznavati sudske odluke donesene, osobito u drugim državama ugovornicama te konvencije, protiv tuženika s prebivalištem ili boravištem u trećoj državi u kojoj se, u slučajevima iz članka 4. te konvencije, sudska odluka može zasnovati samo na nadležnosti iz članka 3. te konvencije.

POGLAVLJE VIII. ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 73.

Najkasnije pet godina od stupanja na snagu ove Uredbe, Komisija će Europskome parlamentu, Vijeću te Gospodarskom i socijalnom odboru predstaviti izvješće o njezinoj primjeni. Tom izvješću priložit će se, po potrebi, prijedlozi za njezinu prilagodbu.

Članak 74.

1. Države članice poslat će Komisiji tekstove kojima se unose izmjene u popis iz Priloga I.–IV. Komisija će priloge o kojima je riječ prilagoditi u skladu s tim prijedlozima.
2. Ažuriranje i tehnička prilagodba formulara, čiji se primjerci pojavljuju u prilogima V i VI, bit će usvojena od Komisije. Te mjere, osmišljene kako bi dopunile elemente ove Uredbe koji nisu osnovni, bit će usvojene u skladu s regulatornim postupkom temeljitom utvrđenim člankom 75(2).

Članak 75.

1. Komisiji će pomagati odbor.
2. Tamo gdje se upućuje na ovaj paragraf, članak 5a(1) i članak 7 Odluke 1999/468/EZ će se primjenjivati, uzimajući u obzir odredbu članka 8.

Članak 76.

Ova Uredba stupa na snagu 1. ožujka 2002.
Ova Uredba u cijelosti obvezuje i neposredno se primjenjuje u državama članicama u skladu s Ugovorom o osnivanju Europske zajednice.

Sastavljeno u Bruxellesu, 22. prosinca 2000.

Za Vijeće
Predsjednik
C. Pierret

Where a convention on a particular matter to which both the Member State of origin and the Member State addressed are parties lays down conditions for the recognition or enforcement of judgments, those conditions shall apply. In any event, the provisions of this Regulation which concern the procedure for recognition and enforcement of judgments may be applied.

Article 72

This Regulation shall not affect agreements by which Member States undertook, prior to the entry into force of this Regulation pursuant to Article 59 of the Brussels Convention, not to recognise judgments given, in particular in other Contracting States to that Convention, against defendants domiciled or habitually resident in a third country where, in cases provided for in Article 4 of that Convention, the judgment could only be founded on a ground of jurisdiction specified in the second paragraph of Article 3 of that Convention.

CHAPTER VIII FINAL PROVISIONS

Article 73

No later than five years after the entry into force of this Regulation, the Commission shall present to the European Parliament, the Council and the Economic and Social Committee a report on the application of this Regulation. The report shall be accompanied, if need be, by proposals for adaptations to this Regulation.

Article 74

1. The Member States shall notify the Commission of the texts amending the lists set out in Annexes I to IV. The Commission shall adapt the Annexes concerned accordingly.
2. The updating or technical adjustments of the forms, specimens of which appear in Annexes V and VI, shall be adopted by the Commission. Those measures, designed to amend non-essential elements of this Regulation, shall be adopted in accordance with the regulatory procedure with scrutiny referred to in Article 75(2).

Article 75

1. The Commission shall be assisted by a committee.
2. Where reference is made to this paragraph, Article 5a(1) to (4) and Article 7 of Decision 1999/468/EC shall apply, having regard to the provisions of Article 8 thereof.

Article 76

This Regulation shall enter into force on 1 March 2002.

This Regulation is binding in its entirety and directly applicable in the Member States in accordance with the Treaty establishing the European Community.

Done at Brussels, 22 December 2000

For the Council
The President
C. Pierret

PRILOG I.

Pravila o nadležnosti iz članka 3(2) i 4(2)

- u Belgiji: od članka 5. do članka 14. Zakona o međunarodnom privatnom pravu od 16. srpnja 2004.;
- u Bugarskoj: članak 4(1) (2) Zakona o međunarodnom privatnom pravu,
- u Republici Češkoj: članak 86. Zakona br. 99/1963, Zakon o parničnom postupku (*občanský soudní řád*), kao što je izmijenjen i dopunjen,
- u Njemačkoj: članak 23. Zakona o parničnom postupku (*Zivilprozeßordnung*),
- u Estoniji: članak 86. Zakona o parničnom postupku (*tsiviilkohtumenetluse seadustik*),
- u Grčkoj: članak 40. Zakona o parničnom postupku (*Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας*),
- u Francuskoj: članci 14. i 15. Građanskog zakonika (*Code civil*),
- u Irskoj: pravila koja omogućavaju zasnivanje nadležnosti na temelju isprave kojom započinje postupak, a koja je dostavljena tuženiku tijekom njegova privremenog prisustva u Irskoj,
- u Italiji: članci 3. i 4. Zakona 218 od 31. svibnja 1995.,
- u Cipru: sec. 21(2) Zakona o sudovima br. 14 iz 1960., kao što je izmijenjen i dopunjen,
- u Latviji: sec. 27. i sec. 28. para. 3., 5., 6. i 9. Zakona o parničnom postupku (*Civilprocesa likums*),
- u Litvi: članak 31. Zakona o parničnom postupku (*Civilinio proceso kodeksas*),
- u Luksemburgu: članci 14. i 15. Građanskog zakonika (*Code civil*),
- u Mađarskoj: članak 57. Zakona br. 13 iz 1979. o međunarodnom privatnom pravu (*a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet*),
- u Malti: članci 742., 743. i 744. Zakona o organizaciji i parničnom postupku – poglavlje 12 (*Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili – Kap. 12*) i članak 549. Trgovačkog zakonika – poglavlje 13 (*Kodiċi tal-kummerċ – Kap. 13*),
- u Austriji: članak 99. Zakona o sudskoj nadležnosti (*Jurisdiktionsnorm*),
- u Poljskoj: članak 1103. stavak 4. Zakona o parničnom postupku (*Kodeksu postępowania cywilnego*),
- u Portugalu: članak 65(1a) Zakona o parničnom postupku (*Código de Processo Civil*), u mjeri u kojoj se može odnositi na egzorbitantnu nadležnost, kao što su sudovi mjesta podružnice, zastupništva ili drugog poslovnog nastana (ako su u Portugalu) u slučaju kada se postupak pokreće protiv središnje uprave (ako je u stranoj državi), i članak 10. Zakona o postupcima u radnim sporovima (*Código de Processo do Trabalho*), u mjeri u kojoj se može odnositi na egzorbitantnu nadležnost, kao što su sudovi mjesta prebivališta tužitelja u postupcima koji se odnose na pojedinačne ugovore o radu koje je pokrenuo poslodavac protiv zaposlenika,
- u Rumunjskoj: članci 148.–157. Zakona br. 105/1992 o odnosima u međunarodnom privatnom pravu,

ANNEX I

Rules of jurisdiction referred to in Article 3 (2) and Article 4 (2)

- in Belgium: Articles 5 through 14 of the Law of 16 July 2004 on private international law;
- in Bulgaria: Article 4(1) (2) of the International Private Law Code,
- in the Czech Republic: Article 86 of Act No 99/1963 Coll., the Code of Civil Procedure (*občanský soudní řád*), as amended,
- in Germany: Article 23 of the code of civil procedure (*Zivilprozeßordnung*),
- in Estonia: Article 86 of the Code of Civil Procedure (*tsiviilkohtumenetluse seadustik*),
- in Greece: Article 40 of the code of civil procedure (*Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας*),
- in France: Articles 14 and 15 of the civil code (*Code civil*),
- in Ireland: the rules which enable jurisdiction to be founded on the document instituting the proceedings having been served on the defendant during his temporary presence in Ireland,
- in Italy: Articles 3 and 4 law 218 of 31 May 1995,
- in Cyprus: section 21(2) of the Courts of Justice Law No 14 of 1960, as amended,
- in Latvia: section 27 and paragraphs 3, 5, 6 and 9 of section 28 of the Civil Procedure Law (*Civilprocesa likums*),
- in Lithuania: Article 31 of the Code of Civil Procedure (*Civilinio proceso kodeksas*),
- in Luxembourg: Articles 14 and 15 of the civil code (*Code civil*),
- in Hungary: Article 57 of Law Decree No 13 of 1979 on International Private Law (*a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet*),
- in Malta: Articles 742, 743 and 744 of the Code of Organisation and Civil Procedure – Cap. 12 (*Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili – Kap. 12*) and Article 549 of the Commercial Code – Cap. 13 (*Kodiċi tal-kummerċ – Kap. 13*),
- in Austria: Article 99 of the Law on court Jurisdiction (*Jurisdiktionsnorm*),
- in Poland: Article 1103 paragraph 4 of the Code of Civil Procedure (*Kodeksu postępowania cywilnego*),
- in Portugal: Article 65(1a) of the Code of Civil Procedure (*Código de Processo Civil*), in so far as it may encompass exorbitant grounds of jurisdiction, such as the courts of the place in which the branch, agency or other establishment (if located in Portugal) when the central administration (if located in foreign state) is the party served, and Article 10 of the Code of Labour Procedure (*Código de Processo do Trabalho*), in so far as it may encompass exorbitant grounds of jurisdiction, such as the courts of the place where the plaintiff is domiciled in proceedings relating to individual contracts of employment brought by the employee against the employer,
- in Romania: Articles 148–157 of Law No 105/1992 on Private International Law Relations,

- u Sloveniji: članak 48(2) Zakona o međunarodnom privatnom pravu i postupku (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*) u vezi s člankom 47(2) Zakona o parničnom postupku (*Zakon o pravdnem postopku*) i člankom 58 Zakona o međunarodnom privatnom pravu i postupku (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*) u vezi s člankom 59. Zakona o parničnom postupku (*Zakon o pravdnem postopku*),
- u Slovačkoj: članci 37. do 37.e Zakona br. 97/1963 o međunarodnom privatnom pravu i Postupovna pravila koja se na to odnose,
- u Finskoj: sec. 18(1) para. 1 i 2 poglavlja 10 Zakona o sudskom postupku (*oikeudenkäymiskaari/rättegångsbalken*),
- u Švedskoj: prva rečenica sec. 3 prvi para. poglavlja 10 Zakona o sudskom postupku (*rättegångsbalken*),
- u Ujedinjenom Kraljevstvu: pravila koja omogućavaju zasnivanje nadležnosti na temelju:
 - (a) isprave kojom započinje postupak, a koja je dostavljena tuženiku tijekom njegova privremenog prisustva u Ujedinjenom Kraljevstvu; ili
 - (b) postojanja imovine tuženika u Ujedinjenom Kraljevstvu; ili
 - (c) zapljene imovine koja se nalazi u Ujedinjenom Kraljevstvu od strane tužitelja.

PRILOG II.

Sudovi ili nadležna tijela kojima se podnosi zahtjev iz članka 39 jesu sljedeći:

- u Belgiji, “*tribunal de première instance*” ili “*rechtbank van eerste aanleg*” ili “*erstinstanzliches Gericht*”,
- u Bugarskoj, “*окръжния съд*”,
- u Republici Češkoj, “*okresní soud*” ili “*soudní exekutor*”,
- u Njemačkoj,
 - (a) predsjedavajući sudac komore “*Landgericht*”,
 - (b) javni bilježnik u postupku objavljivanja i ovrhe javne isprave,
- u Estoniji, “*maakohus*” (pokrajinski sud),
- u Grčkoj, “*Μονομελές Πρωτοδικείο*”,
- u Španjolskoj, “*Juzgado de Primera Instancia*”,
- u Francuskoj:
 - (a) “*greffier en chef du tribunal de grande instance*”,
 - (b) “*président de la chambre départementale des notaires*” u slučaju zahtjeva za objavljivanje i ovrhu javnobilježničke javne isprave,
- u Irskoj, “*High Court*”,
- u Italiji, “*corte d’appello*”,
- u Cipru, “*Επαρχιακό Δικαστήριο*” ili u slučaju presude o uzdržavanju “*Οικογενειακό Δικαστήριο*”,
- u Latviji, “*rajona (pilsētas) tiesa*”,

- in Slovenia: Article 48(2) of the Private International Law and Procedure Act (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*) in relation to Article 47(2) of Civil Procedure Act (*Zakon o pravdnem postopku*) and Article 58 of the Private International Law and Procedure Act (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*) in relation to Article 59 of Civil Procedure Act (*Zakon o pravdnem postopku*),
- in Slovakia: Articles 37 to 37e of Act No 97/1963 on Private International Law and the Rules of Procedure relating thereto,
- in Finland: paragraphs 1 and 2 of Section 18(1) of Chapter 10 of the Code of Judicial Procedure (*oikeudenkäymiskaari/rättegångsbalken*),
- in Sweden: the first sentence of the first paragraph of Section 3 of Chapter 10 of the Code of Judicial Procedure (*rättegångsbalken*),
- in the United Kingdom: the rules which enable jurisdiction to be founded on:
 - (a) the document instituting the proceedings having been served on the defendant during his temporary presence in the United Kingdom; or
 - (b) the presence within the United Kingdom of property belonging to the defendant; or
 - (c) the seizure by the plaintiff of property situated in the United Kingdom.

ANNEX II

The courts or competent authorities to which the application referred to in Article 39 may be submitted are the following:

- in Belgium, the “*tribunal de première instance*” or “*rechtbank van eerste aanleg*” or “*erstinstanzliches Gericht*”,
- in Bulgaria, the “*окръжния съд*”,
- in the Czech Republic, the “*okresní soud*” or “*soudní exekutor*”,
- in Germany,
 - (a) the presiding judge of a chamber of the “*Landgericht*”,
 - (b) a notary in a procedure of declaration of enforceability of an authentic instrument,
- in Estonia, the “*maakohus*” (county court),
- in Greece, the “*Μονομελές Πρωτοδικείο*”,
- in Spain, the “*Juzgado de Primera Instancia*”,
- in France:
 - (a) the “*greffier en chef du tribunal de grande instance*”,
 - (b) the “*président de la chambre départementale des notaires*” in the case of application for a declaration of enforceability of a notarial authentic instrument,
- in Ireland, the “*High Court*”,
- in Italy, the “*corte d’appello*”,
- in Cyprus, the “*Επαρχιακό Δικαστήριο*” or in the case of a maintenance judgment the “*Οικογενειακό Δικαστήριο*”,
- in Latvia, the “*rajona (pilsētas) tiesa*”,

- u Litvi, “*Lietuvos apeliacinis teismas*”,
- u Luksemburgu, predsjedavajući sudac “*tribunal d’arrondissement*”,
- u Mađarskoj, “*megyei bíróság székhelyén működő helyi bíróság*”, a u Budimpešti “*Budai Központi Kerületi Bíróság*”,
- u Malti, “*Prim’ Awla tal-Qorti Ċivili*” ili “*Qorti tal-Maġistrati ta’ Għawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri tagħha*”, ili u slučaju presude o uzdržavanju, “*Registatur tal-Qorti*” o prijenu od “*Ministru responsabbli għall-Ġustizzja*”,
- u Nizozemskoj, “*voorzieningenrechter van de rechtbank*”,
- u Austriji, “*Bezirksgericht*”,
- u Poljskoj, “*sąd okregowy*”,
- u Portugalu, “*Tribunal de Comarca*”,
- u Rumunjskoj, “*Tribunal*”,
- u Sloveniji, “*okrožno sodišče*”,
- u Slovačkoj, “*okresný súd*”,
- u Finskoj, “*käräjäoikeus/tingsrätt*”,
- u Švedskoj, “*Svea hovrätt*”,
- u Ujedinjenom Kraljevstvu:
 - (a) u Engleskoj i Walesu, “*High Court of Justice*”, ili u slučaju presude o uzdržavanju “*Magistrates’ Court*” u prijenu od “*Secretary of State*”;
 - (b) u Škotskoj, “*Court of Session*”, ili u slučaju presude o uzdržavanju “*Sheriff Court*” u prijenu od “*Scottish Ministers*”;
 - (c) u Sjevernoj Irskoj, “*High Court of Justice*”, ili u slučaju presude o uzdržavanju “*Magistrates’ Court*” u prijenu od “*Secretary of State*”.
 - (d) u Gibraltaru, “*Supreme Court of Gibraltar*”, ili u slučaju presude o uzdržavanju, “*Magistrates’ Court*” u prijenu od državnog tužitelja Gibraltara.

PRILOG III.

Sudovi kojima se mogu podnijeti žalbe iz članka 43 (2) su sljedeći:

- u Belgiji,
- (a) u slučaju žalbe tuženika, “*tribunal de première instance*” ili “*rechtbank van eerste aanleg*” ili “*erstinstanzliche Gericht*”,
- (b) u slučaju žalbe tužitelja: “*Cour d’appel*” ili “*hof van beroep*”,
- u Bugarskoj, “*Апелативен съд – Софија*”,
- u Republici Češkoj, žalbeni sud preko okružnog suda,
- u Njemačkoj, “*Oberlandesgericht*”,
- u Estoniji, “*ringkonnakohus*”,
- U Grčkoj, “*Εφετείο*”,
- u Španjolskoj, “*Juzgado de Primera Instancia*” koji je donio odluku koja se osporava, a žalbu će riješiti “*Audiencia Provincial*”,

- in Lithuania, the “*Lietuvos apeliacinis teismas*”,
- in Luxembourg, the presiding judge of the “*tribunal d’arrondissement*”,
- in Hungary, the “*megyei bíróság székhelyén működő helyi bíróság*”, and in Budapest the “*Budai Központi Kerületi Bíróság*”,
- in Malta, the “*Prim’ Awla tal-Qorti Ċivili*” or “*Qorti tal-Maġistrati ta’ Għawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri tagħha*”, or, in the case of a maintenance judgment, the “*Registatur tal-Qorti*” on transmission by the “*Ministru responsabbli għall-Ġustizzja*”,
- in the Netherlands, the “*voorzieningenrechter van de rechtbank*”,
- in Austria, the “*Bezirksgericht*”,
- in Poland, the “*sąd okregowy*”,
- in Portugal, the “*Tribunal de Comarca*”,
- in Romania, the “*Tribunal*”,
- in Slovenia, the “*okrožno sodišče*”,
- in Slovakia, “*okresný súd*”,
- in Finland, the “*käräjäoikeus/tingsrätt*”,
- in Sweden, the “*Svea hovrätt*”,
- in the United Kingdom:
 - (a) in England and Wales, the High Court of Justice, or in the case of a maintenance judgment to the Magistrates’ Court on transmission by the Secretary of State;
 - (b) in Scotland, the Court of Session, or in the case of a maintenance judgment to the Sheriff Court on transmission by the Scottish Ministers;
 - (c) in Northern Ireland, the High Court of Justice, or in the case of a maintenance judgment to the Magistrates’ Court on transmission by the Secretary of State.
 - (d) in Gibraltar, the Supreme Court of Gibraltar, or in the case of a maintenance judgment, the Magistrates’ Court on transmission by the Attorney General of Gibraltar.

ANNEX III

The courts with which appeals referred to in Article 43 (2) may be lodged are the following:

- in Belgium,
- (a) as regards appeal by the defendant, the “*tribunal de première instance*” or “*rechtbank van eerste aanleg*” or “*erstinstanzliche Gericht*”,
- (b) as regards appeal by the applicant: the “*Cour d’appel*” or “*hof van beroep*”,
- in Bulgaria, the “*Апелативен съд – Софија*”,
- in the Czech Republic, the court of appeal through the district court,
- in Germany, the “*Oberlandesgericht*”,
- in Estonia, the “*ringkonnakohus*”,
- in Greece the “*Εφετείο*”,
- in Spain, the “*Juzgado de Primera Instancia*” which issued the contested decision, with the appeal to be solved by the “*Audiencia Provincial*”,

- u Francuskoj:
 - (a) “cour d’appel” o odlukama gdje se udovoljava zahtjevu,
 - (b) predsjedavajući sudac “tribunal de grande instance”, u odlukama gdje se zahtjev odbija,
- u Irskoj, “High Court”,
- u Islandu, “heradsdomur”,
- u Italiji, “corte d’appello”,
- u Cipru, “Επαρχιακό Δικαστήριο” ili u slučaju presuda o uzdržavanju “Οικογενειακό Δικαστήριο”,
- u Latviji, “Apgabaltiesa” preko “rajona (pilsētas) tiesa”,
- u Litvi, “Lietuvos apeliacinis teismas”,
- u Luksemburgu, “Cour supérieure de justice” kao žalbeni sud,
- u Mađarskoj, lokalni sud smješten u sjedištu okružnog suda (u Budimpešti, “Central District Court of Buda”); žalbu rješava područni sud (u Budimpešti, “Capital Court”),
- u Malti, “Qorti ta’ l-Appell” u skladu sa žalbeni postupkom opisanim u “Kodići ta’ Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili” – Poglavlje 12 ili u slučaju presude o uzdržavanju “ċitazzjoni” pred “Prim’ Awla tal-Qorti ivili jew il-Qorti tal-Maġistrati ta’ Ghawdex fil-gurisdizzjoni superjuri taghha”,
- u Nizozemskoj, “rechtbank”
- u Austriji, “Landesgericht” preko “Bezirksgericht”,
- u Poljskoj, “sąd apelacyjny” preko “sąd okręgowy”,
- u Portugalu, “Tribunal da Relação” je nadležni sud. Žalbe se podnose, u skladu s nacionalnim pravom koje je na snazi, zahtjevom koji se podnosi sudu koji je donio odluku koja se pobija,
- u Rumunjskoj, “Curte de Apel”,
- u Sloveniji, “okrožno sodišče”,
- u Slovačkoj, žalbeni sud preko okružnog suda čija se presuda žalbom pobija,
- u Finskoj, “hovioikeus/hovrätt”,
- u Švedskoj, “Svea hovrätt”,
- u Ujedinjenom Kraljevstvu:
 - (a) u Engleskoj i Walesu, “High Court of Justice”, ili u slučaju presude o uzdržavanju “Magistrates’ Court”;
 - (b) u Škotskoj, “Court of Session”, ili u slučaju presude o uzdržavanju “Sheriff Court”;
 - (c) u Sjevernoj Irskoj, “High Court of Justice”, ili u slučaju presude o uzdržavanju “Magistrates’ Court”;
 - (d) u Gibraltaru, “Supreme Court of Gibraltar”, ili u slučaju presude o uzdržavanju “Magistrates’ Court”.

- in France:
 - (a) the “cour d’appel” on decisions allowing the application,
 - (b) the presiding judge of the “tribunal de grande instance”, on decisions rejecting the application,
- in Ireland, the High Court,
- in Iceland, the “heradsdomur”,
- in Italy, the “corte d’appello”,
- in Cyprus, the “Επαρχιακό Δικαστήριο” or in the case of a maintenance judgment the “Οικογενειακό Δικαστήριο”,
- in Latvia, the “Apgabaltiesa” via the “rajona (pilsētas) tiesa”,
- in Lithuania, the “Lietuvos apeliacinis teismas”,
- in Luxembourg, the “Cour supérieure de justice” sitting as a court of civil appeal,
- in Hungary, the local court situated at the seat of the county court (in Budapest, the Central District Court of Buda); the appeal is adjudicated by the county court (in Budapest, the Capital Court),
- in Malta, the “Qorti ta’ l-Appell” in accordance with the procedure laid down for appeals in the Kodići ta’ Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili – Kap.12 or in the case of a maintenance judgment by “ċitazzjoni” before the “Prim’ Awla tal-Qorti ivili jew il-Qorti tal-Maġistrati ta’ Ghawdex fil-gurisdizzjoni superjuri taghha”,
- in the Netherlands, the “rechtbank”
- in Austria, the “Landesgericht” via the “Bezirksgericht”,
- in Poland, the “sąd apelacyjny” via the “sąd okręgowy”,
- in Portugal, the “Tribunal da Relação” is the competent court. The appeals are launched, in accordance with the national law in force, by way of a request addressed to the court which issued the contested decision,
- in Romania, the “Curte de Apel”,
- in Slovenia, the “okrožno sodišče”,
- in Slovakia, the court of appeal through the district court whose decision is being appealed,
- in Finland, the “hovioikeus/hovrätt”,
- in Sweden, the “Svea hovrätt”,
- in the United Kingdom:
 - (a) in England and Wales, the *High Court of Justice*, or in the case of a maintenance judgment the *Magistrates’ Court*;
 - (b) in Scotland, the *Court of Session*, or in the case of a maintenance judgment the *Sheriff Court*;
 - (c) in Northern Ireland, the *High Court of Justice*, or in the case of a maintenance judgment the *Magistrates’ Court*;
 - (d) in Gibraltar, the *Supreme Court of Gibraltar*, or in the case of a maintenance judgment, the *Magistrates’ Court*.

PRILOG IV.

Žalbe koje se mogu podnijeti prema članku 44. su sljedeće:

- u Belgiji, Grčkoj, Španjolskoj, Francuskoj, Italiji, Luksemburgu i Nizozemskoj, žalba u kasacijskom postupku,
- u Bugarskoj, “*обжалване пред Върховния касационен съд*”,
- u Republici Češkoj, “*dovolání*” i “*žaloba pro zmatečnost*”,
- u Njemačkoj, “*Rechtsbeschwerde*”,
- u Estoniji, “*kassatsioonikaebus*”,
- u Irskoj, žalba o pravnom pitanju upućena Vrhovnom sudu,
- u Islandu, žalba upućena “*Hæstiréttur*”,
- u Cipru, žalba upućena Vrhovnom sudu,
- u Latviji, žalba upućena “*Augstākās tiesas Senāts*” preko “*Apgabaltiesa*”,
- u Litvi, žalba upućena “*Lietuvos Aukščiausiasis Teismas*”,
- u Madarskoj, “*felülvizsgálati kérelem*”,
- u Malti, daljnja žalba nije dozvoljena drugom sudu; u slučaju presude o uzdržavanju “*Qorti ta 'l-Appell*” u skladu sa žalbenim postupkom utvrđenim “*kodiči ta Organizazzjoni u Procedura Ċivili – Kap. 12*”,
- u Austriji, “*Revisionsrekurs*”,
- u Poljskoj, “*skarga kasacyjna*”,
- u Portugalu, žalba o pravnom pitanju,
- u Rumunjskoj, “*contestatie in anulare*” ili “*revizuire*”,
- u Sloveniji, žalba upućena “*Vrhovno sodišče Republike Slovenije*”,
- u Slovačkoj, “*dovolanie*”,
- u Finskoj, žalba upućena “*korkein oikeus/högsta domstolen*”,
- u Švedskoj, žalba upućena “*Högsta domstolen*”,
- u Ujedinjenom Kraljevstvu, samo jedna žalba o pravnom pitanju.

PRILOG V.

**Potvrda iz članaka 54. i 58. Uredbe o sudskim odlukama
i sudskim nagodbama**

(Engleski)

1. država članica u kojoj je donesena sudska odluka
2. sud ili nadležno tijelo koje izdaje potvrdu
 - 2.1. ime
 - 2.2. adresa
 - 2.3. tel./fax/e-mail

ANNEX IV

The appeals which may be lodged pursuant to Article 44 are the following:

- in Belgium, Greece, Spain, France, Italy, Luxembourg and the Netherlands, an appeal in cassation,
- in Bulgaria, “*обжалване пред Върховния касационен съд*”,
- in the Czech Republic, a “*dovolání*” and a “*žaloba pro zmatečnost*”,
- in Germany, a “*Rechtsbeschwerde*”,
- in Estonia, a “*kassatsioonikaebus*”,
- in Ireland, an appeal on a point of law to the Supreme Court,
- in Iceland, an appeal to the “*Hæstiréttur*”,
- in Cyprus, an appeal to the Supreme Court,
- in Latvia, an appeal to the “*Augstākās tiesas Senāts*” via the “*Apgabaltiesa*”,
- in Lithuania, an appeal to the “*Lietuvos Aukščiausiasis Teismas*”,
- in Hungary, “*felülvizsgálati kérelem*”,
- in Malta, no further appeal lies to any other court; in the case of a maintenance judgment the “*Qorti ta 'l-Appell*” in accordance with the procedure laid down for appeal in the “*kodiči ta Organizazzjoni u Procedura Ċivili – Kap. 12*”,
- in Austria, a “*Revisionsrekurs*”,
- in Poland, “*skarga kasacyjna*”,
- in Portugal, an appeal on a point of law,
- in Romania, a “*contestatie in anulare*” or a “*revizuire*”,
- in Slovenia, an appeal to the “*Vrhovno sodišče Republike Slovenije*”,
- in Slovakia, the “*dovolanie*”,
- in Finland, an appeal to the “*korkein oikeus/högsta domstolen*”,
- in Sweden, an appeal to the “*Högsta domstolen*”,
- in the United Kingdom, a single further appeal on a point of law.

ANNEX V

**Certificate referred to in Articles 54 and 58 of the Regulation
on judgments and court settlements**

(English, inglés, anglais, inglese,...)

1. Member State of origin
2. Court or competent authority issuing the certificate
 - 2.1. Name
 - 2.2. Address
 - 2.3. Tel./fax/e-mail

3. sud koji je donio sudsku odluku/potvrdio sudsku nagodbu*
 - 3.1. vrsta suda
 - 3.2. mjesto u kojemu se sud nalazi
4. sudska odluka/sudska nagodba*
 - 4.1. datum
 - 4.2. referentni broj
 - 4.3. stranke u sudskoj odluci/sudskoj nagodbi*
 - 4.3.1. ime(na) predlagatelja
 - 4.3.2. ime(na) tuženika
 - 4.3.3. ime(na) drugih stranaka, ako postoje
 - 4.4. datum uručivanja isprave kojom je pokrenut postupak, ako je sudska odluka donesena u odsustvu tuženika
 - 4.5. tekst sudske odluke/sudske nagodbe* kao prilog uz ovu potvrdu
5. imena stranaka kojima je pružena besplatna pravna pomoć

Sudska odluka/sudska nagodba* je ovršna u državi članici u kojoj je donesena (članci 38. i 58. Uredbe) protiv:

Ime:

Sastavljeno u..., datum...

Potpis i/ili žig...

* izbrisati prema potrebi

PRILOG VI.

Potvrda iz članka 57. stavka 4. Uredbe o javnim ispravama (Engleski)

1. država članica u kojoj je donesena potvrda
2. nadležno tijelo koje izdaje potvrdu
 - 2.1. ime
 - 2.2. adresa
 - 2.3. tel./fax/e-mail

3. Court which delivered the judgment/approved the court settlement⁽¹⁾
 - 3.1. Type of court
 - 3.2. Place of court
4. Judgment/court settlement⁽²⁾
 - 4.1. Date
 - 4.2. Reference number
 - 4.3. The parties to the judgment/court settlement⁽³⁾
 - 4.3.1. Name(s) of plaintiff(s)
 - 4.3.2. Name(s) of defendant(s)
 - 4.3.3. Name(s) of other party(ies), if any
 - 4.4. Date of service of the document instituting the proceedings where judgment was given in default of appearance
 - 4.5. Text of the judgment/court settlement⁽⁴⁾ as annexed to this certificate
5. Names of parties to whom legal aid has been granted

The judgment/court settlement⁽⁵⁾ is enforceable in the Member State of origin (Articles 38 and 58 of the Regulation) against:

Name:

Done at..., date...

Signature and/or stamp...

- ⁽¹⁾ Delete as appropriate.
- ⁽²⁾ Delete as appropriate.
- ⁽³⁾ Delete as appropriate.
- ⁽⁴⁾ Delete as appropriate.
- ⁽⁵⁾ Delete as appropriate.

ANNEX VI

Certificate referred to in Article 57(4) of the Regulation on authentic instruments (English, inglés, anglais, inglese.....)

1. Member State of origin
2. Competent authority issuing the certificate
 - 2.1. Name
 - 2.2. Address
 - 2.3. Tel./fax/e-mail

3. tijelo koje ovjerava dokument
 - 3.1. tijelo uključeno u sastavljanje javne isprave (po potrebi)
 - 3.1.1. naziv i opis tijela
 - 3.1.2. mjesto u kojemu se tijelo nalazi
 - 3.2. tijelo koje je registriralo javnu ispravu (po potrebi)
 - 3.2.1. vrsta tijela
 - 3.2.2. mjesto u kojemu se tijelo nalazi
4. javna isprava
 - 4.1. opis javne isprave
 - 4.2. datum
 - 4.2.1. sastavljanja javne isprave
 - 4.2.2. ako se razlikuje: datum registriranja javne isprave
 - 4.3. referentni broj
 - 4.4. stranke javne isprave
 - 4.4.1. ime vjerovnika
 - 4.4.2. ime dužnika
5. tekst ovršne obveze, kao prilog uz ovu potvrdu

Javna isprava je ovršna protiv dužnika u državi članici u kojoj je sastavljena (članak 57. stavak 1. Uredbe).

Sastavljeno u..., datum...

Potpis i/ili žig...

3. Authority which has given authenticity to the instrument
 - 3.1. Authority involved in the drawing up of the authentic instrument (if applicable)
 - 3.1.1. Name and designation of authority
 - 3.1.2. Place of authority
 - 3.2. Authority which has registered the authentic instrument (if applicable)
 - 3.2.1. Type of authority
 - 3.2.2. Place of authority
4. Authentic instrument
 - 4.1. Description of the instrument
 - 4.2. Date
 - 4.2.1. on which the instrument was drawn up
 - 4.2.2. if different: on which the instrument was registered
 - 4.3. Reference number
 - 4.4. Parties to the instrument
 - 4.4.1. Name of the creditor
 - 4.4.2. Name of the debtor
5. Text of the enforceable obligation as annexed to this certificate

The authentic instrument is enforceable against the debtor in the Member State of origin (Article 57(1) of the Regulation)

Done at..., date...

Signature and/or stamp...